

Plenaire 28

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

20 februari 2008

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	1
BERICHTEN VAN VERHINDERING	1
SAMENSTELLING VAN DE COMMISSIES	
Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden	1
INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN	1
MOTIE VAN ORDE	
Opheldering over de stand van zaken	1
ACTUELE VRAAG van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een schaderegeling voor de vee­teeltsector met betrekking tot de blauwtongziekte	3
ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de door de federale regering gevraagde bijkomende inspanning van de deelstaten in het kader van de totale Belgische begroting	
ACTUELE VRAAG van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over afspraken in verband met de Vlaamse bijdrage aan de federale begroting	6
ACTUELE VRAAG van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de houding van de Vlaamse Regering ten aanzien van de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo	10
ACTUELE VRAAG van de heer Hans Schoofs tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de veiligheid op school, naar aanleiding van de recente steekpartij in Antwerpen	
ACTUELE VRAAG van de heer Filip Dewinter tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over maatregelen tegen geweld op school, naar aanleiding van de recente steekpartij in Antwerpen	13
ACTUELE VRAAG van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het niet langer inzetten van voertuigen voor schooluitstappen naar het nazi-concentratiekamp Buchenwald door Defensie en de gevolgen voor de scholen	18
ACTUELE VRAAG van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over een raamovereenkomst tussen een faciliteitenschool in Sint-Genesius-Rode en de dienst gezondheids­promotie op school van Ukkel	20
ACTUELE VRAAG van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de evaluatie van de activering van de 50-plussers door federaal minister Piette	22
ACTUELE VRAAG van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het gebrek aan lichaamsbeweging bij kleuters	25

MOTIE VAN ORDE	
Voorstel tot aanvulling van de agenda	27
VOORSTEL VAN DECREET van de heer Tom Dehaene en de dames Cathy Berx, Veerle Heeren, Dominique Guns, Else De Wachter en Michèle Hostekint houdende wijziging van artikel 85 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode wat het voorkeurecht betreft – 1261 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	28
Artikelsgewijze bespreking	30
VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck, Carl Decaluwe en Dany Vandebossche, mevrouw Margriet Hermans en de heer Bart Caron houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2007 houdende de aanvulling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie met specifieke bepalingen over reclame en sponsoring, gericht op kinderen en jongeren – 1457 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	30
Artikelsgewijze bespreking	31
VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jan Peumans en Frans Peeters, mevrouw Vera Van der Borgh en de heren Flor Koninckx, Bart Caron en Mark Demesmaeker betreffende de erkenning van het georganiseerde carnaval in Vlaanderen als waardevolle en belangrijke cultuurvorm en meer bepaald als immaterieel cultureel erfgoed – 1442 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2	
Bespreking	31
VOORSTEL VAN DECREET van de heer Tom Dehaene en de dames Cathy Berx, Veerle Heeren, Dominique Guns, Else De Wachter en Michèle Hostekint houdende wijziging van artikel 85 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode wat het voorkeurecht betreft – 1261 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 3	
Aangehouden stemming	34
Hoofdelijke stemming	34
VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck, Carl Decaluwe en Dany Vandebossche, mevrouw Margriet Hermans en de heer Bart Caron houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2007 houdende de aanvulling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie met specifieke bepalingen over reclame en sponsoring, gericht op kinderen en jongeren – 1457 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	34
VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jan Peumans en Frans Peeters, mevrouw Vera Van der Borgh en de heren Flor Koninckx, Bart Caron en Mark Demesmaeker betreffende de erkenning van het georganiseerde carnaval in Vlaanderen als waardevolle en belangrijke cultuurvorm en meer bepaald als immaterieel cultureel erfgoed – 1442 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	34
REGELING VAN DE WERKZAMHEDEN	35
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	39
Individuele stemmen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	39

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: mevrouw Marleen Vanderpoorten

– *De vergadering wordt geopend om 14.07 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er berichten van verhindering zijn ingekomen van de volgende leden:

Thieu Boutsen, Jaak Gabriels, Margriet Hermans, Bart Martens, Katleen Martens; Sabine Poleyn: gezondheidsredenen;

Miet Smet: buitenslands;

Herman Schueremans: ambtsverplichtingen;

Anissa Tamsamani: familieverplichtingen.

SAMENSTELLING VAN DE COMMISSIES

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden

De voorzitter: Dames en heren, voor de Open Vld-fractie zijn

in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Fientje Moerman,

in de Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie mevrouw Anne Marie Hoebeke als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Fientje Moerman,

in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie de heer Jul Van Aperen als vast lid vervangen door mevrouw Fientje Moerman en de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door de heer Jul Van Aperen,

in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Fientje Moerman,

in de Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Anne Marie Hoebeke,

in de Controlecommissie voor Regeringsmededelingen de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Vera Van der Borgh,

in de Vlaamse Controlecommissie voor de Verkiezingsuitgaven de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Vera Van der Borgh en

in de Vlaamse Opvolgingscommissie voor de Vermogens- en Mandatenaangifte de heer Marc Cordeel als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Vera Van der Borgh.

INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met ingekomen stukken en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (*Parl. St. VI. Parl. 2007-08, nr. 60/18*)

MOTIE VAN ORDE

Opheldering over de stand van zaken

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Mevrouw de voorzitter, ik stel me vragen over de geloofwaardigheid van dit huis. Ik vraag me af wat voor soort parlement we geworden zijn. Ik zal me verduidelijken.

Vorige week hebben we het verhaal Fientje Moerman gehad, die heel snel is binnengesluisd. De pers heeft zeer duidelijk bericht over hoe we nu worden omschreven. De pers maakt ons af. De burger begrijpt dat niet. Ik dacht dat ik alles al gezien had, mevrouw de voorzitter. Ik ben gedegouteerd. Ik vind dat u als voorzitter van dit huis, boven de fracties, de politiek en uw partij zou moeten staan. Het Vlaams Parlement heeft een voorbeeldfunctie. Dat zijn uw woorden. "Een beleid is des te geloofwaardiger naarmate het zelf het goede voorbeeld geeft." Ook dat zijn uw woorden. Waarom haal ik die aan? Mevrouw de voorzitter, ik stel vast dat u en uw partij dat voorbeeld niet stellen. Als een wet of een decreet moet worden aangepast wanneer de voorzitter een lokaal probleem heeft, stel ik

me daar vragen bij. Het is toch niet omdat het regent in Lier, dat het hier moet druppelen?

Ik heb een verslag van een interkabinettenwerkgroep van 15 februari, u welbekend, over een voorontwerp van het OCMW-decreet. Het gaat over pogingen van u en uw partij om er een antidemocratisch voorstel door te willen rammen. Het gaat over de bedoeling van Open Vld in Lier om Patrick Tersago, u welbekend, die is overgestapt naar Lijst Dedecker. Er staat: "Bedoeling Open Vld: Marleen Vanderpoorten eist een oplossing en wil niet dat Tersago in 2012 OCMW-voorzitter zou worden."

Dan staat er ook het probleem Ninove, ook per toeval waar er twee schepenen van Open Vld naar Lijst Dedecker zijn overgestapt. Daar staat de naam van minister Keulen bij, maar dat kan ik u niet aanrekenen.

Ik heb begrepen dat het niet zou aanvaard zijn. Ik lees verder: "Het voorstel werd door alle andere partijen bekritiseerd en als juridisch onhaalbaar beschouwd." Dan staat er een zinnetje waar mijn haar van gaat rechtstaan: "Uiteindelijk werd deze tekstbepaling uit het voorontwerp gehaald, maar Open Vld zal alsnog een tekst voorleggen in het Vlaams Parlement of bij definitieve goedkeuring in de Vlaamse Regering, waarbij alsnog zou gezocht worden naar een oplossing om overlopende uitvoerende mandatarissen te sanctioneren."

Mevrouw de voorzitter, u doet hier aan beschadigingspolitiek. Uw naam staat hier duidelijk in. Dat zet de deur open naar nog meer macht voor de partijen en naar nog meer participatie. Er staan ook bedenkingen bij dit verslag, dat via een gunstige wind bij mij is terecht gekomen. Er staat namelijk: "Wat is uitdrukkelijk distantiëren?" Dat is het voorstel dat is verworpen, namelijk tegenstemmen tegen een voorstel van de eigen fractie. Dan hebben we het nog niet over mensen die naar een andere partij gaan. Als ik dit lees, mevrouw de voorzitter, zou ik me schamen over de kleinheid van de politiek, over partijdictatoriale pogingen om nieuwe politieke partijen, zoals Lijst Dedecker, uit te sluiten uit de achterkamer van de politiek en van de vriendjes.

Dit heet volgens mij, maar ik kan me vergissen, belangenvermenging. Alleen daarom al zal ik klacht indienen bij de Deontologische Commissie van dit huis. Het gaat hier om een principe. Daarom heb ik ook het woord gevraagd over het verzet tegen politieke partijen die sowieso de macht willen grijpen ten koste van een verkozene. Nu gaat het om mensen van Lijst Dedecker. Het gaat over democratie, over het vrijwaren van het spreekrecht en de politieke keuze van het individu. Toen ik dit las, schaamde ik me als politicus. Dit te moeten lezen over een partij en de voorzitter van dit huis!

De voorzitter: Ik weet niet welk punt u nu eigenlijk wilt maken. U kent teksten die ik zelf niet ken. U kunt dat nu

geloven of niet, maar ik ken die teksten niet. Welk punt wilde u maken? Dat gewoon eventjes zeggen?

De heer Jurgen Verstrepen: Als volksvertegenwoordiger wil ik dit aanbrengen in deze vergadering. Het gaat over de werking in dit parlement en u en uw partij staan zwart op wit in deze documenten vermeld. Ik kan me alleen maar richten tot u. Moet ik het dan naar de pers doorfaxen en daar een discussie uitlokken? Ik vind dat ik het hier in het parlement moet aanklaarten met u.

De voorzitter: Dat zou u zeker niet durven, iets naar de pers doorsturen. Maar goed, u hebt uw punt gemaakt. Ik stel voor dat we nu overgaan tot de orde van de dag.

Het incident is gesloten.

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de heer Daems bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de voorzitter, ik heb een punt van een andere orde, maar dat toch ook belangrijk is voor de beeldvorming van het Vlaams Parlement. Ik heb het over wat al een paar dagen gaande is met betrekking tot de problematiek van smog en fijn stof. Al drie dagen volgen we een debat ter zake in de media. Onze fractie heeft daarover ook een actuele vraag ingediend. Ik heb begrepen dat we niet de enigen zijn. Door een vrij ongelukkige samenloop van procedurele omstandigheden, met interpellatieverzoeken en dergelijke, kan dit nu vandaag niet aan bod komen. Ik vind dat heel jammer.

Daarom vraag ik dat, op basis van artikel 46 van het reglement, de agenda zou worden aangevuld, zodat we over dit punt toch minstens een debatje kunnen houden en ook de minister kunnen verzoeken daarbij aanwezig te zijn.

De voorzitter: Daar zullen we dan straks over beslissen. U weet echter dat volgens het reglement een interpellatieverzoek dat is ingediend, voorrang heeft. Dat is nu eenmaal zo.

De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mevrouw de voorzitter, ik neem uw woorden letterlijk. U weet dat ik een interpellatieverzoek had ingediend over hetzelfde onder-

werp als dat van de eerste actuele vraag. Door reglementaire spitsvondigheden valt die interpellatie blijkbaar in het water. Ik betreur dat. Ik denk dat u met het Bureau moet bekijken in welke mate we op dat punt het reglement eventueel moeten bijschaven. Ik zal daar ook bij mijn fractie op aandringen.

De voorzitter: Dat is inderdaad een reglementskwestie. We moeten dat inderdaad bekijken. Ik stel voor dat we ons straks, na de actuele vragen, over dit voorstel tot aanvulling van de agenda uitspreken.

Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een schaderegeling voor de veeteeltsector met betrekking tot de blauwtongziekte

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte leden, op 25 september van vorig jaar zijn in de subcommissie voor Landbouw een aantal vragen gesteld over het probleem van de blauwtongziekte, die vooral voorkomt bij rundvee en schapen. De ziekte wordt veroorzaakt door een soort mug, de knijt.

Mijnheer de minister-president, u hebt toen geantwoord dat u er alle leden en organisaties toe zou oproepen iedereen die met de ziekte wordt geconfronteerd aan te sporen tot het doen van een aangifte. U hebt eraan toegevoegd dat ze daar alle belang bij hebben, zeker als het straks gaat over de fiscaliteit en mogelijke schadevergoedingen. Nu zijn we zover. De cijfers zijn bekend. Volgens de landbouworganisaties gaat het vandaag al over 40 miljoen euro bij de veeteelt en 5 miljoen euro bij de schapenteelt. Dat hebben we allemaal kunnen lezen. Tellen we die bedragen samen, dan gaat het over omgerekend 2,5 miljard frank schade die alleen vandaag al bekend is in deze twee sectoren.

De media hebben er de jongste dagen ook op gewezen dat de veeteelt- en schapenteeltbedrijven bij ons op bepaalde plaatsen op hun tandvlees lopen. Ondertussen is ook gebleken dat de ziekte niet alleen leidt tot dierensterfte, maar ook tot onvruchtbaarheid of een heel zwak nageslacht.

Na het weekend is ook gebleken dat Europa ongeveer de helft van de prijs voor het toedienen van het vaccin voor zijn rekening zou nemen.

En u beloofde om rustig te bekijken of Vlaanderen zelf een soort compensatie kan geven.

Mijnheer de minister-president, voor de sector in het bijzonder en voor de landbouw in het algemeen is het belangrijk om antwoord te krijgen op de volgende vraag: hoe staat het met de belofte om de verliezen toch nog te compenseren zodoende de sectoren die dreigen te verdwijnen, erbovenop te helpen. Vergeten we immers niet dat het gaat om bedreigde rassen en dat de vleesproductie, de melkproductie en zo meer, serieus in het gedrang komen. Ik hoop dus dat u een positief antwoord geeft op mijn verzoek om hier echt iets aan te doen, want er hangt ook een heel grote tewerkstelling van af.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, mijnheer Callens, het is terecht dat u het probleem van de blauwtongziekte aanhaalt. Het is een ernstig probleem voor zowel de sector van de runderen als voor die van de schapen. We hebben het hier in de commissie ook al over gehad.

Ik heb deze zaak op verschillende fronten aangekaart en in de eerste plaats op het federale niveau. Een aantal weken geleden heb ik in het Overlegcomité aan federaal minister Laruelle gevraagd om de blauwtongziekte te erkennen als een landbouwramp. Ik heb ook gesteld dat de instrumenten en het fonds daarvoor moeten worden aangesproken. Het antwoord luidde dat de blauwtongziekte niet uitzonderlijk was en dus niet viel onder het toepassingsgebied van het Landbouwrampenfonds. Ik betwijfel dat nog altijd.

De minister van Begroting heeft tijdens het laatste Overlegcomité gezegd dat heel de discussie of de ziekte al dan niet onder het toepassingsgebied valt, heel interessant is, maar dat het nog interessanter is dat er eigenlijk geen geld in het Landbouwrampenfonds zit. De kas is leeg. Sterker nog, als ik me niet vergis werd een lening van 16 miljoen euro aangegaan om de laatste uitkeringen te kunnen doen.

Ten tweede heb ik op Europees niveau, tijdens de Europese landbouwraden, verschillende keren een betoeg gehouden, samen met minister Laruelle en andere collega's. Ik deed dat om twee zaken te bekomen.

U verwees al naar de vaccinatiekosten. De Europese Commissie houdt daarbij een duidelijke lijn aan: een bijdrage van 100 procent voor het vaccin zelf en van 50 procent voor de toedieningskosten. Op een bepaald moment heeft men op Europees niveau gezegd dat het bedrag forfaitair zou worden vastgelegd: 0,50 euro voor het vaccin, 1 euro per gevaccineerd rund en 0,15

euro per gevaccineerd schaap. Dat beantwoordde natuurlijk niet aan de reële kosten van de vaccinatie. U hebt terecht verwezen naar het pleidooi dat ik deze week samen met mijn collega Laruelle hield. Gelukkig waren we niet alleen, want nog 14 andere lidstaten hebben gezegd dat ze voor het vaccin de reële kosten willen: 100 percent voor het vaccin en 50 percent voor de toedieningskosten, op voorwaarde dat men een dossier heeft. Lidstaat per lidstaat kan op basis van het dossier de vergoeding van 100 percent/50 percent worden gegeven. De Commissaris gaf daarbij de uitdrukkelijke boodschap mee dat er een plafond zal zijn, om misbruiken te voorkomen. Voor de rest werden geen cijfers genoemd, maar de Europese Commissie heeft zich enorm geëngageerd voor de terugbetaling van het vaccin en dat is positief. Gelukkig werd er niet afgetopt op de bedragen die ik juist heb vermeld.

De economische steunmaatregelen vormen een tweede zaak. In de bevoegde commissie van dit parlement hebben diverse leden al gevraagd hoe het daarmee zit. We hebben deze vraag ook voorgelegd aan de Europese Commissie. Om zulke steunmaatregelen te kunnen nemen boven op de de-minimisregel, moeten we het fiat hebben van Europa. Het antwoord was heel duidelijk: de Europese Commissie zal geen economische steunmaatregelen toelaten of goedkeuren.

Ze heeft daar twee redenen voor. Een, er is geen slachtverplichting, wat wel het geval was bij andere ziekten. Twee, de kwestie van de verplaatsing van die dieren is opgelost.

Er komen geen Europese steunmaatregelen. Wat ga ik daaraan doen? Het vaccin en de toediening ervan is geregeld. We moeten het dossier nu goed voorbereiden, en dat is vooralsnog een federale materie. Ik ben positief over de acties van minister Laruelle. De Vlaamse overheid heeft ook al acties getroffen. We hebben de abonnementsprijzen van Rendac geblokkeerd voor 2008. We hebben daarvoor in 360.000 euro voorzien. Op de uitdrukkelijke vraag van landbouworganisaties bieden we overbruggingskredieten. We moeten binnen de de-minimisregeling blijven zoals Europa ons verplicht. De staatssteun moet onder de 7500 euro blijven. Voor de schaaphouders hebben we hier al beslist om de premies betreffende de genetische diversiteit te behouden en daartoe het besluit aan te passen. We zullen er bij het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds (VLIF) op aandringen om de dossiers die daar voorliggen, met enige welwillendheid te behandelen.

Het federale Landbouwrampenfonds treft geen maatregelen. De Vlaamse overheid heeft al een en ander beslist. Ik zal op 8 mei een rondetafel organiseren voor een discussie over de overheidstussenkomsten inzake rampen, over het overheidsstandpunt inzake de nieuwe Europese dynamiek in risicobeheer en over onze verdere

aanpak. We hebben zo ongeveer alle maatregelen getroffen die we kunnen treffen. Ik weet dat de sector in moeilijke omstandigheden verkeert, zeker de kleine bedrijven. Ik vind dat we alert hebben ingespeeld op de ziekte. Ik ga met de sector overleggen hoe we dat alles gaan concretiseren.

De heer Karlos Callens: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Uw voorstellen zijn interessant.

De belastingaangifte, de overbruggingskredieten, leningen, dat zijn in feite slechts kruimels voor de landbouwer ten opzichte van die 2 miljard frank die verloren zijn gegaan. Ik wil nog eens aandringen op een vergoeding voor overleden dieren. Dat is mijns inziens mogelijk zonder Europese bezwaren. Zonder dat u het een ramp noemt of een andere naam geeft, moeten we ons blijvend inzetten om de landbouwers te kunnen vergoeden voor hun geleden verlies.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de minister-president, u bent ongetwijfeld een braaf man. Hier zitten ongetwijfeld veel brave parlementsleden.

Minister-president Kris Peeters: Behalve uzelf. (*Gelach*)

De heer Frans Wymeersch: Het doet plezier om dat uit uw mond te horen.

Verschillende bevoegdheidsniveaus spelen een rol in deze zaak. Het federale Landbouwrampenfonds speelt niet mee, de kas is leeg.

Europa zegt dat we geen economische steunmaatregelen mogen geven, anders krijgen we problemen met hen. Mijnheer de minister-president, wij hebben al problemen met Europa. Het wordt tijd dat Europa eens problemen krijgt met ons. Onze Vlaamse landbouwers werden de laatste jaren al geconfronteerd met de Nitratrichtlijn, de Vogelrichtlijn, de Habitatrichtlijn en recent nog de affaire van de blauwtongziekte. Wij staan erbij en kijken ernaar. We doen niets omdat we niets kunnen doen.

U zegt nu dat u met de overbruggingskredieten het witte konijn uit uw mouw hebt getoverd. Als ik mij niet vergis, moet een overbruggingskrediet op het einde van de rit nog altijd terugbetaald worden door de individuele landbouwer. Dat is dus geen economische steun.

Gisteren hebben we in de commissie een discussie gevoerd over de zeer precare situatie van onder meer de rundveehouderij. De rundveehouders ontvangen op dit ogenblik veel minder geld dan ze zouden moeten krijgen voor hun dieren. Zij werken dan ook met zwaar verlies.

De gevolgen van de blauwtongziekte zullen nog jaren voelbaar zijn: verwerpingen, vroeggeboorten, onvoldragen kalveren, enzovoort. De productie zal de eerstvolgende jaren sterk achteruit gaan. Of is dat misschien net de bedoeling? Is het de bedoeling van Europa om via deze omweg ook de rundveestapel af te bouwen, met medeweten van de Vlaamse overheid? Dat kan en mag nooit de bedoeling zijn.

Wij mogen de oekazes vanuit Europa niet zomaar blijven aanvaarden zonder een serieus tegengewicht te bieden. Het Europa van de bureaucratie en van de ivoren toren die ons al die richtlijnen oplegt, kan voor ons part de pot op.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: De uitspraak van de heer Wymeersch lijkt me nogal kort door de bocht. Als we alles op een rijtje zetten, denk ik dat Vlaanderen op dit ogenblik doet wat het kan doen en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Een andere zaak is dat het federale niveau ons in de steek laat. Welke criteria heeft de federale minister van Landbouw gebruikt om blauwtong niet als een landbouwramp te erkennen? Indien het louter om juridisch-technische criteria waren, heb ik daar grote vragen bij, want de logica is dat dit inderdaad een landbouwramp is. Heeft dit eerder te maken met het feit dat de kas leeg is? Of is het omdat het in hoofdzaak een Vlaams probleem is? Dit roept in elk geval een aantal vragen op.

Gisteren stelde u in de commissie: "Ik heb van de huidige minister van Begroting het antwoord gekregen dat de kas van het Landbouwrampenfonds leeg is. Er zit geen geld in. Dat is een nuchtere vaststelling. Het wordt hoog tijd dat we de resterende federale bevoegdheden inzake landbouw naar ons toe trekken." Dat is een juiste conclusie. Ook al zullen we, gesteld dat het Landbouwrampenfonds gesplitst wordt, ons hand op een lege kas leggen, we zullen dan ten minste zelf onze verantwoordelijkheid kunnen nemen en zelf het beleid kunnen voeren. Uiteraard zullen er in de toekomst ook nog Europese beperkingen zijn, zeker vanaf 2010. Daarom is het nodig dat privé-initiatieven zoals verzekeringen ontwikkeld worden. Dat is het spoor dat we in de toekomst zullen moeten blijven volgen.

Intussen blijven de gevolgen voelbaar, zo konden we vandaag en gisteren vaststellen in kranteninterviews met rundveehouders en schapentelers. De ziekte duikt opnieuw op. De muggen die verantwoordelijk zijn voor het overdragen van de ziekte, hebben door het zachte weer de winter overleefd en zijn nu opnieuw actief geworden.

Bovendien is er een imagoprobleem bijvoorbeeld voor de schapenteelt. De mensen consumeren minder schapen-

vlees. Ook al is de ziekte ongevaarlijk voor de mens, toch doet zich daar een perceptieprobleem voor. De VLAM zou daar een steuntje in de rug kunnen geven.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: We hebben over dit onderwerp al gedebatteerd tijdens de plenaire vergadering van 25 september. Ook toen hebben verschillende collega's daar vragen over gesteld. We hebben er gisteren ook nog over gediscussieerd in de subcommissie Landbouw. Er bestaat een grote vraag vanuit de sector om de economische schade te vergoeden. Voor wie wordt geconfronteerd met die problemen, is het minder belangrijk vanwaar die middelen komen, van het Vlaamse, het Europese of het federale niveau.

Mijnheer de minister-president, u hebt gisteren uitgelegd welke vier maatregelen reeds in voege zijn. U hebt er ook op gewezen dat een van de Vlaamse toprioriteiten in het kader van de gezondheidscontrole een risicobeheersformule zou moeten worden. Wij willen dit idee ten volle ondersteunen en we hopen dat het zo spoedig mogelijk van kracht wordt.

Intussen betreur ik samen met u dat federaal minister Laruelle de blauwtongziekte niet heeft erkend als landbouwramp. Ik vind dan ook, samen met andere collega's, dat de landbouwbevoegdheden die nu nog federaal zijn, zo snel mogelijk moeten worden overgeheveld.

Tot slot, mijnheer de minister, wil ik een aantal collega's wijzen op uw alerte optreden tot nu toe in dit dossier. Ik wil u danken voor de maatregelen die u al hebt genomen. Wanneer zich nog andere mogelijkheden zouden aandienen tijdens de volgende weken, dan moeten we die zeker benutten.

Ik heb de vraag van de heer Callens geïnterpreteerd als een vraag aan de minister van Financiën om bij de begrotingscontrole nog extra middelen uit te trekken voor de landbouw.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Wymeersch, we hebben het ook gisteren nog over Europa gehad. We doen er alles aan om onze stem op Europees niveau te laten weerklinken. Bij het voorstel over de vaccinatiekosten en de toetredingskosten hebben veertien lidstaten ons gesteund. Voor de vraag om economische steunmaatregelen heeft slechts één land ons gesteund, met name Frankrijk. Wij hebben een demarche gedaan, en we moeten dat, overtuigd van ons gelijk, blijven doen. Het is te kort door de bocht om te zeggen dat we ons van Europa niets moeten aantrekken.

De gevolgen daarvan, ook voor onze sector, zouden wel eens heel zwaar kunnen zijn omdat Europa heel wat steun geeft aan die sectoren. Wanneer staatssteun wordt

toegekend die niet door Europa wordt goedgekeurd, dan is dat een slechte zaak voor Vlaanderen en voor de sector. We moeten onze stellingname tegenover Europa blijven verdedigen. We hebben al een aantal kleine stappen vooruit gezet in verschillende landbouwdossiers.

Mijnheer Callens, ik heb aan de landbouwers gevraagd om de zaken zo veel mogelijk op te volgen. Ik heb dat gevraagd omdat voor de fiscaliteit, de forfaitaire aanslag, enzovoort het heel belangrijk is om nauwkeurig bij te houden hoe het zit met de getroffen dieren en met de sterftes op het bedrijf.

Mijnheer Desmesmaeker, ik ben ook vragende partij om zowel het Landbouwrampenfonds als het BIRB te regionaliseren. Vlaanderen moet een nieuw en doortastend beleid voeren met een nieuwe dynamiek en een modernisering, in het kader van het risicobeheer. Daarvoor hebben we marktaangepaste instrumenten nodig die de landbouw- en de tandbouwsector kunnen behoeden voor landbouwrampen, natuurrampen en ziektes. Ik zal dit nogmaals, met de steun van dit Vlaams Parlement, duidelijk maken op het federale niveau.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de door de federale regering gevraagde bijkomende inspanning van de deelstaten in het kader van de totale Belgische begroting

ACTUELE VRAAG van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over afspraken in verband met de Vlaamse bijdrage aan de federale begroting

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, dit onderwerp dreigt wekelijks aan bod te komen tijdens het vragenuurtje. In dit geval gaat het over de bijeenkomst van gisteren tussen de federale regering en de deelstaatregeringen. De federale regering kwam opnieuw aan de deur van de deelstaatregering kloppen met de vraag om maar weer eens een inspanning te leveren om het globale begrotingsplaatje te laten kloppen, zodat het de instemming krijgt van Europa. Als we de berichten mogen geloven, zou het om 360 miljoen euro gaan die naar de deelstaten gaan via de Financieringswet. De federale overheid zou

vragen dat bedrag niet te besteden. Een bedrag dat niet wordt uitgegeven, wordt dan beschouwd als een soort van inkomst.

Mijnheer de minister-president, aan u zou worden gevraagd de helft van de bestaande buffers te bevriezen. Ook zou er een voorstel zijn om een deel van de pensioenen van de Vlaamse ambtenaren, en dus ook van de Vlaamse leraren, te dragen. Een paar weken geleden hebben we daar al over gediscussieerd.

Zoals steeds stelt de Waalse overheid dat ze haar best zal doen. Ze voegt er wel aan toe dat ze dat eigenlijk niet kan. Brussel vraagt dat er eerst geld moet worden overgeheveld.

En wat zegt u, mijnheer de minister-president? Voor de eerste keer – en dat moet ik toegeven – koppelt u die vraag aan bevoegdheidsoverdrachten. *(Opmerkingen van minister-president Kris Peeters)*

En, mijnheer de minister-president, dat is een stap in de goede richting. Uw voorganger, de heer Letermé, koppelde daar in 2005 niets aan. Hij heeft wel een aantal maatregelen genomen in verband met de reserves voor het Vlaams Zorgfonds. Op zich was dat geen slechte zaak. Daar hadden we echter de federale regering niet voor nodig.

En laten we wel wezen, Vlaanderen is de enige deelstaat die een bijdrage moet leveren om de begroting te laten kloppen. Toenmalig minister-president Letermé heeft daar nooit een bevoegdheidsoverdracht aan gekoppeld. U doet dat wel. Dat is positief.

Minister-president Kris Peeters: U mag nu stoppen. *(Gelach)*

De heer Joris Van Hauthem: Men moet zalven en slaan, mijnheer de minister-president.

U stelt die vraag. U weet echter ook dat de andere deelstaten toch niet tegemoet zullen komen aan de vraag van de federale overheid. U gebruikt die voorwaarde als hefboom om bevoegdheidsoverdrachten te realiseren. Dat op zich is positief.

Als ik dan echter zie wat u vraagt, dan ben ik ontgoocheld. De eerste fase van de staatsvorming komt er aan. De heer Van Rompuy had het over de veertien bagatellen. En daar zijn er al drie van weggevallen. U eist dat die opnieuw worden opgenomen. Daarnaast zouden ook nog enkele overheidsgebouwen moeten worden overgedragen aan de Vlaamse overheid.

Als het daarbij blijft, dan is het maar een mager beestje. Er komt een wetsvoorstel of -ontwerp – we weten niet wat het juist wordt – waarin een aantal bagatellen

staat. En in de memorie van toelichting staat – en dat is ongezien – dat in een tweede fase wel iets anders zal gebeuren. Daar hangt echter geen enkele resultaatsverbintenis aan vast.

Gezien de huidige situatie, gaat de minister-president niet ver genoeg. Het gaat hier om een gefaseerde staats-hervorming. We weten nog niet eens zeker dat de eerste fase zal worden doorgevoerd. Er is geen enkele garantie dat nadien een grote staats-hervorming zal volgen.

Vlaanderen is de enige deelstaat die in staat is de federale begroting in evenwicht te brengen. De minister-president mag die hefboom niet gebruiken om twee bagatellen terug in handen te krijgen. Hij moet die hefboom gebruiken om voorwaarden te stellen. De andere deelstaten moeten in verhouding evenveel bijdragen. Bovendien moet de tweede fase van de staats-hervorming, die in de door de minister-president tijdens het Octopusoverleg voorgestelde nota staat omschreven, worden uitgevoerd.

Mijnheer de minister-president, u hebt een wapen in handen. U zou dit wapen moeten gebruiken. Wat is uw standpunt over de vraag van de federale regering? Vindt u dat Vlaanderen er als enige deelstaat voor moet zorgen dat de federale begroting in evenwicht wordt gebracht? Zult u de hefboom gebruiken, niet enkel om bagatellen binnen te halen, maar om alles te realiseren wat in uw nota staat? U zou kunnen zeggen dat u niet wilt meedoen. U hebt een hefboom in handen. Wilt u die hefboom gebruiken? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de voorzitter, enerzijds zijn we niet helemaal verbaasd dat premier Verhofstadt de minister-president heeft uitgenodigd om tijdens de voorbereidingen van de federale begroting na te gaan in welke mate Vlaanderen een bijdrage kan leveren om het Stabiliteitspact te respecteren. We zijn niet helemaal verrast omdat minister Van Mechelen een maand geleden, tijdens een actualiteitsdebat, al een opening in die richting heeft gelaten. Hij heeft toen gesteld dat hij zich aan een dergelijke uitnodiging verwachtte.

Anderzijds zijn we toch een beetje verrast. Enkele jaren geleden heeft toenmalig minister-president Leterme een afspraak met de toenmalige federale regering gemaakt. Vlaanderen zou zijn schulden versneld afbouwen. Door een grotere inspanning te leveren om het Stabiliteitspact te respecteren, zou de schuld tot nul inkrimpen. Een grotere inspanning op dat ogenblik zou in de loop van 2008 en 2009 bijkomende beleidsruimte creëren. Die argumentatie viel te verdedigen. Hoewel toen geen bijkomende eisen zijn gesteld, zijn de schulden versneld afgebouwd. Aangezien op die manier beleidsruimte is gecreëerd, is dit op zich een goede zaak.

Ondanks die afspraak uit het verleden, wordt Vlaanderen nu toch gevraagd om een bijkomende inspanning te leveren. De argumentatie is dat de parameters zijn gewijzigd en dat de federale regering daarom meer geld aan Vlaanderen moet geven. Om het Stabiliteitspact te kunnen handhaven, vraagt de federale regering nu om dit geld niet uit te geven.

Het is best mogelijk dat de parameters zijn gewijzigd. Minister Van Mechelen heeft een maand geleden al verklaard dat die wijziging voor bijkomende, niet in de begroting voorziene inkomsten ten bedrage van 150 miljoen euro zou zorgen. Minister Van Mechelen heeft toen voorgesteld dat bedrag voor de bijkomende overschrijdingen van de spilindex te reserveren.

Ik heb de verslagen nagelezen. We moeten de indexprovisie al in februari 2008 aanwenden. Minister Van Mechelen wil dit geld voor een bijkomende indexprovisie gebruiken. Hij heeft een maand geleden aange-toond dat elke verlaging van de voorspelde conjuncturele groei met 0,1 procent tot een bijstelling met 18 miljoen euro leidt. Momenteel gaan we uit van een bijstelling van de conjuncturele daling van 0,2 procent. Ik weet niet hoe de conjunctuur zal evolueren. Ik weet enkel dat de federale overheid de Vlaamse overheid heeft gevraagd om 80 miljoen euro niet te gebruiken en alvast vervroegd in het Toekomstfonds te investeren. Dit laat ons een conjunctuurbuffer van amper 80 miljoen euro. Mij lijkt dit wat te beperkt om het geplande beleid te voeren. We hebben immers geen zicht op de conjuncturele evolutie in Vlaanderen.

Ik maak me enigszins zorgen. In de Vlaamse begroting zijn een aantal afspraken en beleidsdoelstellingen opgenomen. Naar aanleiding van de begrotingscontrole zijn nadien nog bijkomende afspraken gemaakt.

Daarnaast vraagt onze fractie, maar ook uw voorzitter, dat Vlaanderen een tandje bij steekt op het sociale gebied ter bestrijding van de armoede. De budgettaire ruimte waarover Vlaanderen beschikt, zou minstens daarvoor moeten worden gebruikt. Als we nu nieuwe afspraken maken met de federale overheid, in welke mate komt dan het Vlaamse beleid in de verdrinking? Kunnen we de bijkomende uitdaging van het bestrijden van de armoede nog wel aangaan?

Wat betreft de koppeling die u maakt met het communautaire luik, is er niets nieuws onder de zon: Vlaanderen blijft zijn staats-hervorming afkopen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Sannen, de begroting van het federale niveau vertoont een gat van 3,5 miljard euro. Mijn

voorganger heeft inderdaad met de toenmalige minister van Begroting afspraken gemaakt over een extra inspanning boven op de norm. Daardoor is er extra beleidsruimte gecreëerd. Mijnheer Van Hauthem, mijn voorganger heeft ervoor gezorgd dat er een win-winsituatie was. Spijtig genoeg heeft deze interim-regering een probleem van 3,5 miljard euro op te lossen. Ik ga niet in detail treden omdat mij niet is toevertrouwd hoe dat gat is ontstaan. U kunt daarvoor terecht bij de toenmalige ministers van Begroting.

Er is gisteren inderdaad een vergadering geweest. De premier, Guy Verhofstadt, heeft gewezen op het budgettaire probleem en heeft voorstellen gedaan ten opzichte van de deelstaten. Hij zei dat als er een historische lijn wordt getrokken vanaf 1999, er steeds boven op de norm is gepresteerd. Hij vraagt om die lijn door te trekken. Dat zou 360 miljoen euro extra opleveren voor het federale niveau. De premier is blijkbaar ook goed op de hoogte van wat we in Vlaanderen doen. Hij heeft vastgesteld dat er een conjunctuurprovisie is aangelegd en stelt voor om 50 percent daarvan over te hevelen naar het Toekomstfonds. Dat zou 80,5 miljoen euro opleveren. Hij heeft ook gewezen op het oude dossier van de responsabiliseringsbijdrage voor de ambtenaren. Daar is in het verleden verschillende keren over overlegd. Vlaanderen draagt nu 7,1 miljoen euro bij. Hij zegt dat op dat vlak ook een stap kan worden gezet in de richting van voorstellen die in het verleden zijn geformuleerd. Dat zou voor het federale niveau 29 miljoen euro kunnen opbrengen.

Minister Van Mechelen was bij dat gesprek aanwezig en we hebben samen naar de voorstellen geluisterd. De premier vroeg naar een reactie. Ik heb duidelijk gezegd dat we bereid zijn daarover na te denken als het win-winsituatie betekent. Er moet dan in de discussie over de staatshervorming effectief worden gesproken over bevoegdheden waar we al lang naar vragen. De premier haalde het oude dossier van de responsabiliseringsbijdrage boven. Dat dossier gaat al jaren mee. Ik ken nog andere oude dossiers die ook al jaren meegaan, bijvoorbeeld de overdracht van de gebouwen zoals dat van ILVO en de douanegebouwen. Ik wil op dat vlak ook een doorbraak. We moeten elkaar vinden in een win-winsituatie. Als dat niet zo is, dan vraagt de premier dingen waarvan ik voorspelde dat er in dit parlement vragen over zouden worden gesteld. Mijnheer Sannen, ik was wel een beetje verrast dat ook u bij de vraagstellers bent.

Ik heb gezegd dat ik daar geen zinnig antwoord kan op geven zolang ik niet kan aantonen dat dit voor Vlaanderen winst oplevert. Mijnheer Van Hauthem, u hebt gelijk: er is 360 miljoen euro nodig, en volgens de eerste berekeningen moet 349 miljoen euro van Vlaanderen komen. Dat is niet onbelangrijk. We zijn dus terughoudend. We zullen een aantal provisies betonneren. Het bedrag van 29 miljoen voor de responsabiliseringsbijdrage zou de enige extra last vormen. In elk geval zal een werkgroep zich daarover buigen.

Ik denk dat ik heb gehandeld zoals u van een minister-president van Vlaanderen kunt verwachten. We zijn on speaking terms. Wij luisteren. Wij willen dat de krijtlijnen duidelijk zijn: het moet gaan om een win-winsituatie met een overdracht van bevoegdheden en een oplossing voor een aantal dossiers uit het verleden. Wij zijn bereid om inspanningen te leveren, maar ik wil ook wel weten wat Wallonië en Brussel doen. Laten we dat allemaal eens bekijken. Aanstaande vrijdag zal ik de situatie op de ministerraad uiteenzetten. We moeten dan nagaan hoe we de win-winsituatie zullen realiseren en wat we moeten doen.

De heer Sannen heeft helemaal gelijk als hij stelt dat onze inspanningen voor de realisatie van een win-winsituatie er niet toe mogen leiden dat de uitvoering van het regeerakkoord en het gevoerde beleid in het gedrang komen. In die zin zal de Vlaamse Regering daarover beraadslagen. Ik ga er alvast van uit dat u me daarover in de toekomst in dit halfroond nog zult onderwerpen. Zoals de heer Van Hauthem zei, denk ik dat ik een stap in de goede richting heb gezet. Ik ben me er wel terdege van bewust dat we er nog niet zijn en dat er boter bij de vis moet komen. We zullen ons niet met een kluitje in het riet laten sturen, maar in alle openheid en met een duidelijke strategie het debat met de federale regering voeren. *(Applaus bij CD&V)*

De heer Joris Van Hauthem: Ik dank u voor het antwoord. Ik blijf evenwel op mijn honger zitten. *(Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy)*

Ik ben niet de enige. U blijft zelf ook op uw honger zitten.

Alle gekheid op een stokje, u spreekt van een win-winsituatie, maar dat is een eerder vaag begrip. In 2005 zei de toenmalige minister-president, de heer Letermé, dat we er in feite toe verplicht worden om een aantal uitgaven niet te doen. Hij stelde toen voor om daarmee het Zorgfonds te spijzen. Hij noemde dat ook een win-winsituatie. Ik herhaal het: het initiatief van de federale regering was echt niet nodig om dat op eigen initiatief te doen.

U zegt verder dat u wilt weten wat de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest en het Brusselse Gewest zullen bijdragen. En dan hebben we het nog niet over het pensioendossier van ambtenaren en leerkrachten. Uit uw antwoord blijkt duidelijk dat ze aan de andere kant van de taalgrens stellen dat ze geen provisie hebben en geen geld een jaar opzij kunnen zetten. De slotom is dus opnieuw dat Vlaanderen als enige inspanningen zal leveren om het Stabiliteitspact te realiseren.

Ik herinner me dat toenmalig minister-president Van den Brande hier zei dat het uitsluitend aan Vlaanderen is te danken dat we in uitvoering van Maastricht de 3 percentnorm hebben gehaald. Dat is lang geleden, want

u hebt er ondertussen nog drie andere voorgangers bij gekregen, maar dat is vandaag nog altijd de toestand.

U zegt dat sommige oude dossiers en een paar gebouwen worden overdragen. Ik zeg niet dat dit niet belangrijk is, mijnheer de minister-president. In de huidige situatie geraakt men er op het federale niveau niet uit. Men wil ons met een kluitje in het riet sturen. Wat de staatshervorming betreft, wil men ons een paar bagatellen overdragen zonder garantie op een grote staatshervorming met grote pakketten bevoegdheden die worden overgeheveld.

Daarom zeg ik u dat een win-winsituatie op dit ogenblik zou zijn dat u als minister-president van de Vlaamse Regering zou stellen dat wij de enige zijn die het budgettaire federale plaatje kunnen doen kloppen. Nu moet er boter bij de vis. Wij willen een tweede en een derde fase van de staatshervorming, en niet weggestopt in een memorie van toelichting van een of ander wetsontwerp, wij willen deze fase nu. Dat zou pas een wetsontwerp zijn. U verkeert in deze situatie, gebruik ze dan in godsnaam. Dat heb ik helaas niet gehoord. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Ludo Sannen: Ik voel me in het geheel niet verantwoordelijk voor het feit dat er op het federale niveau al een jaar geen functionele minister van Begroting meer is. Ik beschouw u daar evenmin verantwoordelijk voor, maar wel anderen. *(Opmerkingen van de heer Pieter Huybrechts)*

Er functioneert al een jaar geen minister meer omdat oranje-blauw niet tot oplossingen is gekomen. Laat dit duidelijk zijn.

Ik voel me wel verantwoordelijk voor het Vlaamse niveau. We hebben mee de begroting goedgekeurd, we zitten mee in de regering en we moeten dus ook bekommerd zijn om de uitdagingen in Vlaanderen aan te pakken. In die zin ben ik op mijn honger blijven zitten, mijnheer de minister-president.

U hebt op de cijfers die ik heb aangehaald, geen duidelijk antwoord gegeven. Een deel van de meerinkomsten waren al in de begroting opgenomen en al aan het beleid toegewezen. De conjunctuurprovisie halveren van 160 naar 80 miljoen euro in een periode waarin de conjunctuur juist dreigt naar beneden te gaan, is een operatie die me ongerust maakt. Daar hebt u evenmin een antwoord op gegeven. Ik ga ervan uit dat bij de opmaak van de begroting 160 miljoen euro als conjunctuurprovisie realistisch is ingeschat.

U hebt evenmin geantwoord op wat minister Van Mechelen al heeft gezegd. De indexprovisie van 2008 die in de begroting is opgenomen, wordt nu gebruikt om de indexverhoging aan te passen. Hij heeft hier een maand

geleden gezegd dat we de bijkomende inkomsten die we uit het bijsturen van de parameters halen, nodig zullen hebben om dit jaar een volgende indexsprong te kunnen overbruggen. In die zin blijf ik bezorgd.

Cijfermatig hebt u mij geen antwoord gegeven. U zei dat u tot een win-winsituatie wilde komen. Ik wil het eindplaatje nog wel even afwachten, maar ik heb geen antwoord gekregen op de cijfermatige vragen die ik heb gesteld.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Ik zal straks sommige sprekers een brochure overhandigen: 'Bijzondere Financieringswet, de mythe doorprikt. De federale overheid armlastig door paars begrotingsbeleid.' We moeten de intellectuele eerlijkheid hebben om aan te geven hoe het komt dat er nu op het federale niveau een tekort is van 3,5 miljard. Dat heeft niet te maken met het feit dat er een jaar geen regering is geweest. Als er geen regering is geweest, kan ze ook niets uitgeven. Dat zou nog wel eens zijn nut kunnen opleveren. Voorts moeten we van de beeldvorming af dat op dit moment de federale overheid armlastig is en dat dit een gevolg zou zijn van de Bijzondere Financieringswet. Ik nodig u uit om de studie te lezen van een zekere professor Algoed en van Dirk Heremans van de K.U.Leuven, die juist het tegenovergestelde aantonen.

Voorts hebben we ons moeten baseren op persberichten, mijnheer de minister-president. Dat is logisch. U hebt vandaag wat meer toelichting verschaft. Er moet nog rond de tafel gezeten worden om na te gaan op welke manier we dit verhaal voorts kunnen invullen.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, ik denk dat we ons vandaag in een niet zo uitzonderlijke situatie bevinden. Wij hebben de opdracht om in dit parlement de Vlaamse belangen te dienen en te vertegenwoordigen. Maar we mogen ook niet uit het oog verliezen dat we nog deel uitmaken van een federale staat. In die zin is het zeer normaal dat een federale overheid vragen stelt aan de deelstaten en dat deelstaten bepaalde vragen stellen aan de federale overheid. Ik denk dat de minister-president zich zeer juist opstelt wanneer hij zegt dat hij met de Vlaamse Regering verder gaat onderzoeken of en hoe hij op de concrete vraag van de federale regering de komende uren en dagen zal reageren.

Ik zou toch een vraag willen stellen aan mijn socialistische vrienden, kameraden en coalitiegenoten en in het bijzonder aan de heer Sannen. Wanneer wij in het verleden met de Vlaamse Regering – voor zover de vraag redelijk was en die was redelijk want we hebben ze

beantwoord – positief zijn ingegaan op heel gelijkaardige vragen van begrotingsministers zoals Johan Vande Lanotte en Freya Vandenbossche, dan vraag ik me af waarom we niet met een positieve en constructieve ingesteldheid onderzoeken of en onder welke voorwaarden we nu op een gelijkaardige vraag kunnen ingaan van de federale begrotingsminister Yves Leterme en zijn tijdelijke vertegenwoordiger de heer Vandeurzen.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, het is een interessant debat. Ik heb geantwoord dat we er ook moeten aan winnen en ons zeker niet moeten verslechteren. U geeft de indruk dat, als we erop ingaan, we in ons eigen vlees zouden snijden. Ik heb nu begrepen, en dat is positief, dat premier Verhofstadt en vele anderen dit debat hier volgen. Stel je voor dat ik hier nu zou zeggen dat het geen enkel probleem is en dat we het zo kunnen oplossen. Ik zeg u alleen maar dat we in zo'n formule stappen wanneer we natuurlijk het Vlaamse regeerakkoord en het Vlaamse beleid, ook het sociaal beleid, verder kunnen doortrekken.

We snijden natuurlijk niet in ons eigen vlees maar we moeten tot een win-winsituatie komen. De heer Van Hauthem zegt dat ik veel verder had moeten gaan en mijn nota op tafel had moeten leggen en had moeten eisen dat alles moest gerealiseerd worden of dat we anders niet aan hun vraag getoet zouden komen.

U weet dat er verschillende methodes zijn, met een gefaseerde aanpak enzovoort. Ik probeer tot een win-winsituatie te komen. Ook mijn collega Leterme heeft vroeger getracht om een bijkomende inspanning te doen en heeft gezegd dat hij dit later zou kunnen aanrekenen op de bijkomende beleidsruimte. Daar is hier toen geen zware kritiek op gekomen.

Wij zijn niet naïef. Wij gaan voor het regeerakkoord en voor onze vraag naar meer bevoegdheden. Laat ons in de schoot van de Vlaamse Regering kijken wat er mogelijk is. Laat ons zelf niet roekeloos te werk gaan, ter hulp van het federale. Maar laat er ons rustig voor zorgen dat we in een win-winsituatie terechtkomen.

De heer Joris Van Hauthem: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik neem aan dat u met de federale minister van Begroting het een en ander besproken hebt.

U geeft zelf aan dat de beloften van 2005 en de beloften van 2008 niet gehouden zijn. Men klopt opnieuw aan de deur en we zijn opnieuw de enigen die zouden moeten bijspringen. Want daar komt het in de praktijk toch ongeveer op neer.

U bent altijd vragende partij geweest om betrokken te worden bij de gesprekken over de staatshervorming. Vorige week hebben we het er hier nog over gehad. U hebt gezegd dat er voor een gefaseerde staatshervorming

oranje knipperlichten zijn, want ze zouden wel eens meteen op rood kunnen springen en dan hebben we inderdaad een zak in een kat gekocht. U bent naar het Octopusoverleg mogen gaan en ik twijfel er niet dat u er met veel bezieling uw nota hebt verdedigd. Maar ik zie dat men die nota nadien gewoon weggooit en dat we nu in een fase zitten waar we niks bereiken.

En voor één keer dat u nu in het kader van dit dossier als Vlaamse minister-president aan zet bent – en dat was twee weken geleden niet het geval, dat was tot gisteren niet het geval – blijf dan aan zet en hou het niet bij die twee bagatellen die u opnieuw wilt binnenhalen maar blijf aan zet. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister-president, mijnheer Gatz, ik heb in het begin van mijn uiteenzetting gewezen op het feit dat we afspraken hadden gemaakt over meerdere jaren met de vorige minister van Begroting, zodat we nu extra budgettaire ruimte hadden.

Mijnheer Gatz, die extra budgettaire ruimte is meegenomen in de meerjarenbegroting – in het kader van wat jullie zo belangrijk vinden, de lastenverlaging die eraan gaat komen –, het budgettaire plaatje dat we voor ons zelf hebben uitgetekend.

In 2008 leven we in een situatie die economisch voor een deel onzeker is. We hebben daarom in het verleden de schuld sneller afgebouwd en in buffers voorzien. Ik wil niet dat we nu, door een bepaald engagement, de continuïteit van het beleid dat we zelf hebben uitgetekend niet kunnen voortzetten.

Vanuit het Vlaams Parlement komt voortdurend de vraag dat Vlaanderen, in het kader van de koopkrachtversterking en de bestrijding van de armoede, een tandje moet bijsteken. Die bekommernis wil ik hier uiten. Mijnheer de minister-president, ik wil dat u dat in uw achterhoofd houdt, vooraleer een akkoord te sluiten met de federale overheid. (*Applaus bij sp.a-spirit*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de houding van de Vlaamse Regering ten aanzien van de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister-president Peeters.

De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister-president, ik ben blij dat u op deze belangrijke vraag zult willen antwoorden. De aanleiding van mijn vraag situeert zich vorige week zondag, toen de voormalige Servische provincie Kosovo zich onafhankelijk verklaarde.

U weet, zoals alle collega's hier, dat Kosovo een heel zware geschiedenis heeft, met bezettingen, etnische zuiveringen over en weer en enorme demografische verschuivingen. Ik denk dat er heel veel argumenten zijn, vanuit Albanese zijde, om te komen tot onafhankelijkheid voor Kosovo. Ik denk dat er ook wel een aantal argumenten aan Servische zijde zijn.

Wat mij als Vlaming 1600 kilometer verder interesseert, is dat anno 2008 alweer een nieuwe onafhankelijke staat op de kaart van Europa verschijnt. Kosovo, zoals het er vandaag uitziet, heeft weinig troeven: ongeveer 2 miljoen inwoners, geen economie, geen infrastructuur, een laag opgeleide bevolking en weinig werk. Maar wel onafhankelijkheid.

Mijnheer de minister-president, wat Kosovo ook niet heeft, is een intellectuele elite die, zoals we in onze Vlaamse kranten kunnen lezen, identiteitsloze constructies van zes regeringen en zeven parlementen en alarmbelprocedures als het summum van beschaving beschouwt. Wat ze in Kosovo ook niet hebben, zijn politici die met straffe programma's naar de verkiezingen trekken en daar na de verkiezingen, in de naam van de redelijkheid, helemaal op terugkomen en zichzelf dan grote staatsmannen vinden. Wat ze ook niet hebben, is een koninklijke familie die de hele constructie overeind wil houden. Wat ze wel hebben, collega's, is onafhankelijkheid. *(Opmerkingen van minister Frank Vandenbroucke en bij het Vlaams Belang)*

Mevrouw de voorzitter, wat ze wel hebben, is onafhankelijkheid, terwijl wij ons voortslepen naar meer autonomie aan het tempo van een dode slak.

Mijnheer de minister, ik vind dat wij ons niet moeten spiegelen aan Kosovo. Ik wens geen enkel volk, en zeker het Vlaamse niet, een geschiedenis toe van bezettingen, oorlog, VN-interventie, NAVO-bombardementen en VN-bestuur. Ik wens dat niemand toe.

Ik denk dat er voor Vlaanderen mooiere voorbeelden zijn, zoals het opheffen van de unie tussen Noorwegen en Zweden in 1905, de opheffing van de unie tussen Tsjechië en Slowakije in 1992, het opheffen van de unie tussen Servië en Montenegro in 2006 en ga zo maar door. Daar kwam men op een vreedzame en een democratisch gelegitimeerde en internationaal aanvaarde manier tot onafhankelijkheid. Mijnheer de minister, er zijn dus heel veel voorbeelden waar wij ons wel aan kunnen spiegelen.

Het is een feit dat 1600 kilometer van hier een nieuwe staat is ontstaan en dat België die vrij snel heeft erkend. Ook

Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, Duitsland en Frankrijk deden dat. Mijnheer de minister-president, hoe is men tot dat Belgische standpunt gekomen? Heeft Vlaanderen daar een rol in gespeeld? Is het zo dat minister De Gucht beslist om Kosovo te erkennen en dat Vlaanderen daar akte van neemt? Of is, zoals men het mij altijd vertelt, het buitenlandbeleid van de federatie ook het buitenlandbeleid van de componenten van de federatie? Was er overleg tussen het Belgische en het Vlaamse niveau, om uiteindelijk tot dit standpunt te komen?

Minister Bourgeois heeft aangekondigd dat er een Vlaamse delegatie naar Kosovo zal afreizen. Wie zal deel uitmaken van deze delegatie? Wanneer zal die delegatie vertrekken? Wat zal de delegatie daar doen? Wat zal de weerslag van een dergelijke delegatie zijn op onze relatie met Servië, die we toch in de gaten moeten houden? *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik kan enkele punten namens mijn collega, minister Bourgeois, meegeven in antwoord op uw vraag.

De Vlaamse Regering staat achter de beslissing van de federale regering om Kosovo te erkennen, temeer daar de plaatselijke bevolking deze onafhankelijkheid in grote mate of helemaal steunt. De Vlaamse Regering benadrukt dat in de onafhankelijkheidsverklaring die op 17 februari door het Kosovaarse parlement is aangenomen, uitdrukkelijk de gelijkheid van alle burgers en de bescherming van de Servische en andere minderheden is opgenomen. Inzake de erkenning van Kosovo is er overleg geweest tussen de diensten van de federale en de Vlaamse Regering. De kwestie werd op verscheidene overlegvergaderingen uitgebreid behandeld.

Er wordt een Vlaamse delegatie naar Kosovo gestuurd om contacten te leggen met de regering aldaar om na te gaan hoe we vanuit Vlaanderen verder kunnen samenwerken met Kosovo en hoe we kunnen helpen aan de uitbouw van die samenleving en haar instellingen. Er zal een verkennende missie gestuurd worden. Het antwoord op de vraag wie daar deel van zal uitmaken en wanneer ze zal gaan, moet ik u schuldig blijven. Dat moet u vragen aan minister Bourgeois wanneer hij terug is.

Minister Bourgeois heeft in het verleden verschillende keren contact gehad met een aantal belangrijke mensen in Kosovo. Het is de intentie van de minister om die contacten niet alleen verder te zetten maar ook te versterken omdat wij menen dat Vlaanderen in Centraal- en Oost-Europa een belangrijke rol kan en moet spelen.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het antwoord. Ik ben blij

dat er overleg is, hoewel niet formeel, tussen het Vlaamse en het Belgische niveau. Ik ben ook blij dat Vlaanderen effectief een bijdrage zal leveren aan de verdere uitbouw van Kosovo. We moeten er ons voor hoeden dat er een instabiele staatkundige constructie zou bestaan. Ik denk dat van alle staten van de Balkan, Kosovo wel het minst uitgebouwd en het meest fragiel is. Het is in het belang van heel Europa dat we er voor zorgen dat daar een perspectief is voor de mensen. Nu de onafhankelijkheid een feit is, moeten zij alle steun krijgen om in de richting van de Europese Unie te evolueren.

Op mijn vraag wie er naartoe gaat, wanneer en om wat te doen, krijg ik geen antwoord. Ik zal die vraag opnieuw stellen aan minister Bourgeois in de commissie of in de plenaire vergadering.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, de problematiek van Kosovo is in het parlement in het verleden meermaals aan bod geweest. Ik wil verwijzen naar twee resoluties die dit parlement heeft aangenomen in 1999 en 2001, waarin we de wil uitspraken dat er ook vanuit Vlaanderen solidariteit en ondersteuning is voor deze regio in de Balkan. De problematiek van Kosovo is in Vlaanderen politiek op de agenda gezet door mensen als Jef Sleetckx, Jef Ulburghs, Willy Kuijpers, Hugo Marsoul, Patrick Hostekint en, uit de liberale hoek, Marino Keulen en dies meer.

De stap die nu is gezet in Pristina, hebben we in Vlaanderen dus enigszins zien aankomen.

Daarnt is er met nogal wat platitudes gegooid. Daarom zou ik wijlen Ibrahim Rugova willen citeren. Ik citeer uit het parlementaire verslag van juni 2001: "Ik ben blij dat ik me voor de tweede maal in uw midden bevind. Vlaanderen heeft, samen met België, Kosovo tien jaar lang gesteund. Toen hadden we het over problemen als politieke repressie en zelfs massaslachtingen. Nu praten we over een nieuw tijdperk voor Kosovo." Verder stelde hij: "Ik ben voorstander van een institutionele samenwerking. Deze namiddag heb ik een contactmoment met een aantal gemeenten in Vlaanderen. We moeten nagaan welke economische, culturele en eventueel zelfs diplomatieke samenwerkingsmogelijkheden er zijn." Het klopt dat deze regio een enorme geschiedenis van geweld en milities heeft. Ik daag echter iedereen uit me een bezet land aan te wijzen dat geen milities kent. De heer Rugova heeft steeds het geweldloze verzet gepre-dikt. Sommigen noemen hem de Mandela van Kosovo.

Mijnheer de minister, uw antwoord kan ons alleszins bevredigen. Het ligt in de lijn van de verzoeken die dit parlement de voorbije tien jaar heeft geuit. We moeten op een volwassen wijze met deze nieuwe staten kunnen samenwerken.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: We sluiten ons aan bij het antwoord van de minister en wat de heer Van Dijk zonet heeft gezegd. We moeten solidair zijn met een volk dat zwaar geleden heeft en de jongste jaren in dramatische omstandigheden naar zijn onafhankelijkheid is toegegroeid.

Aan de leden van het Vlaams Belang wil ik zeggen dat de Vlaamse onafhankelijkheidsstrijd heel legitiem is. Over het uiteindelijke doel kunnen sommigen van mening verschillen. Ik betreur echter dat die strijd in één adem wordt genoemd met de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo. Mijnheer Van Overmeire, u hebt dat gezegd in uw inleiding. U hebt het gehad over Noorwegen en Zweden, over Tsjechië en Slowakije, die op een bepaalde manier hun onafhankelijkheid hebben verworven. Dat u de Vlaamse onafhankelijkheidsstrijd probeert te situeren in de context van die dramatische Kosovaarse strijd, met tienduizenden doden in de zwaarste burgeroorlog sinds de Tweede Wereldoorlog, vind ik beneden alles. Ik vind het onwaardig voor al diegenen die ijveren voor meer Vlaamse autonomie dat u die vergelijking probeert te maken. Ik steun volledig wat minister Vandenbroucke daarnet heeft gezegd. (*Applaus bij CD&V en sp.a-spirit. Opmerkingen bij het Vlaams Belang*)

Met die reactie toont u uw ware gelaat!

De heer Karim Van Overmeire: De heer Van Dijk had gelijk toen hij het woord 'platitude' gebruikte. De onzin die ik moet horen, is hemeltergend. De schizofrenie is ongelooflijk. De linkerzijde in Vlaanderen is voor onafhankelijkheid als het over de Basken gaat, als het over de Koerden gaat, als het over de Kosovaren gaat, als het over de Palestijnen gaat, maar is tegen de onafhankelijkheid als het over Vlaanderen gaat. Dat komt het oorlogsverhaal dat we telkens opnieuw horen. Ik heb gezegd dat ik Vlaanderen niet toewens wat er in Kosovo is gebeurd. U hebt dus heel goed geluisterd. Ik heb u drie modellen gegeven van een federatie die uit twee componenten bestond en op een vreedzame, democratische, internationaal gelegitimeerde wijze ontbonden is, zodat men daar de onafhankelijkheid heeft bereikt.

De heer Eric Van Rompuy: Waarom hebt u dan die vraag over de onafhankelijkheidsverklaring gesteld? (*Rumoer*)

De heer Karim Van Overmeire: Het probleem is dat men dat niet wil horen.

Uit heel dit dossier onthoud ik één zaak, namelijk wat minister De Gucht heeft gezegd. Hij heeft gezegd dat onafhankelijkheid de oplossing is. Als dat de oplossing

is voor 2 miljoen Kosovaren, dan ook voor 6 miljoen Vlamingen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Hans Schoofs tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de veiligheid op school, naar aanleiding van de recente steekpartij in Antwerpen

ACTUELE VRAAG van de heer Filip Dewinter tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over maatregelen tegen geweld op school, naar aanleiding van de recente steekpartij in Antwerpen

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, beste collega's, maandag laatstleden deed zich op het Kiel in Antwerpen een incident voor. Een leerling kreeg een messteek in de rug. De dader was een medeleerling. Volledigheidshalve moet worden vermeld dat de dader een jongen is die een tijd in de gesloten jeugdinstelling in Mol had doorgebracht en dat er een poging werd gedaan om hem te re-integreren in een schoolomgeving.

In de commissie voor Onderwijs werd in de loop van 2007 meerdere keren aandacht besteed aan geweld op school. Veel van mijn collega's hebben het daarover gehad en ook ik hield er een heel uitvoerig betoog over in december van vorig jaar.

Heel wat tellingen wijzen uit dat het de verkeerde richting uitgaat met het geweld op school. In 2006 waren er 23 meldingen, in 2007 36. Dat is een ernstige stijging. We kunnen niets verhinderen. Ook de decreetgeving en wetgeving ter zake zal niet zaligmakend zijn. Een dergelijk incident kan sowieso plaatsvinden, wat we ook doen en welke maatregelen we ook treffen.

Toch mogen we niet naïef zijn. Het gaat om een verschijnsel in onze maatschappij dat zich doorzet. Dat is niet alleen in Vlaanderen het geval, maar ook in onze buurlanden en in de rest van Europa. We moeten deze evolutie serieus onder ogen zien. Deze week heeft een magistraat van het Antwerpse parket, mevrouw Nicole Caluwé, nogmaals gesteld, ook in de pers, dat geweld op school consequent moet worden aangepakt, dat men kort op de bal moet spelen en onmiddellijk moet reageren. Doet men dat niet, dan dreigt het geweld te escaleren.

Hier wordt de duidelijke boodschap gegeven dat geweld op school onder geen enkele voorwaarde te tolereren is.

Mijnheer de minister, u hebt ter zake al heel wat maatregelen genomen. Ik verwijs naar het time-outproject en naar het JoJo-inzetten van mensen. U hebt ook de lerarenopleiding bijgestuurd om ter zake passend te kunnen reageren op geweld op school. Leerkrachten worden vertrouwd gemaakt met de materie en worden aangeleerd om passend tussenbeide te komen.

In het verleden werden al een aantal suggesties gedaan. Ik deed ze ook in december in de commissie. Ik heb ter zake een schriftelijke vraag gesteld. Er zijn nog mogelijkheden om ons optreden nog meer accuraat te maken. We moeten het warm water niet opnieuw uitvinden in Vlaanderen. In Nederland heeft men ervaring met een dergelijke bestrijding. Daar werd ondertussen een meldingsplicht, een registratieplicht ingevoerd. Die is heel belangrijk om effectief zicht te krijgen op het verschijnsel en om te weten te komen of de evolutie van vorig jaar zich doorzet.

Ik heb in het verleden ook gesuggereerd om kwaliteitsteams of veiligheidsteams schoolbezoeken te laten afleggen om zo te komen tot meer preventie en sensibilisatie. Ik hecht erg veel geloof aan deze maatregel omdat we op die manier een preventieve aanpak prediken, alvorens een repressief optreden noodzakelijk wordt. We moeten dus effectief meer investeren in sensibilisatie. De vzw ASMA, die zich inzet voor geweldpreventie, treedt me ter zake trouwens bij.

Wat is uw standpunt ter zake? U hebt in het verleden gezegd: laat ons even afwachten, laat ons zien hoe het evolueert in Nederland. Welke maatregelen wilt u nog nemen?

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dit is geen eenmalig incident. We mogen het dan ook niet onder de mat vegen, zoals het Antwerpse stadsbestuur helaas gedeeltelijk doet.

In 2003 verwondde een leerling van dezelfde school op het Kiel twee medeleerlingen met een breekmes. In januari 2004 werd een 15-jarige leerling in een Mechelse school neergestoken door een medestudent. In oktober 2004 was er een staking in een school in Hoei na de mishandeling van de directeur. In oktober 2004 was er een incident in het Atheneum Madeleine Jacquemotte in Elsene. In juni 2004 werd een Joodse student in de rug neergestoken in Antwerpen. In februari 2006 vielen soortgelijke incidenten voor. In mei 2006 werd een 17-jarige leerling in het stedelijk instituut voor bijzonder onderwijs in Antwerpen door medeleerlingen neergesto-

ken met een mes. In februari 2008 werd op het Kiel in Antwerpen opnieuw een 16-jarige met een mes in de rug neergestoken door een 18-jarige medeleerling.

Het gaat dus niet om geïsoleerde incidenten. Dat houdt in dat een gestructureerde kordate en efficiënte aanpak noodzakelijk is. Ik wil daarbij vier punten aanhalen. We moeten preventief te werk gaan: controles, prikacties, eventueel met metaaldetectoren, desnoods uitgevoerd door de politie als de leerkrachten dat niet zelf kunnen vanwege wettelijke en andere beperkingen, in de risicoscholen.

Ten tweede hebben we nood aan een eenduidige procedure. Die ontbreekt niet alleen in het Antwerpse stads-onderwijs maar ook in het gemeenschapsonderwijs. Zo'n procedure betekent controle, aangifte bij de politie, verwittigen van de ouders, gesprek met de ouders en een eenduidige sanctie.

Ten derde moeten we ervoor zorgen dat ook de ouders verantwoordelijk worden gesteld. Herhaald wapenbezit moet leiden tot het tijdelijk afnemen van de kinderbijslag. Ik weet dat dit federale bevoegdheden zijn, maar ik vind dat alle aspecten onder één beleid moeten worden gegroepeerd.

Ten vierde, op dit moment beperkt uw beleid zich tot de softe aanpak. U overweegt noch preventieve, noch repressieve kordate maatregelen. Ik betreur dat zeer. We komen zo van de regen in de drop. We weten dat er in sommige scholen wapens en messen zijn. In de risicoscholen circuleert allerlei wapentuig. Gelukkig leidt dat zelden tot incidenten als deze. Er moet een meldingsplicht komen. Er moet structureel worden opgetreden.

Mijnheer de minister, u beweert dat we de boekentassen niet kunnen controleren. Dat is een inbreuk op de privacywet. De scholen mogen geen informatie uitwisselen over crimineel verleden; dat is een inbreuk op een andere wet. De leerkrachten mogen niet optreden want dat is ook een wetsovertreding. Hoe zit het met de veiligheid op school van al die leerlingen die zich goed gedragen en niet met messen rondlopen? Zij worden geterroriseerd en gegijzeld door enkele criminele individuen. Daar moeten misschien ook wel eens wetten en decreten voor komen. Er moet een decretaal kader komen dat mogelijk maakt dat de schooldirectie kan optreden indien nodig, dat de politie preventief kan optreden en controleren in risicoscholen, dat een eenduidige procedure mogelijk maakt, en dat de ouderlijke verantwoordelijkheid centraal plaatst. Het moet uit zijn met de lakse aanpak uit het verleden. Open uw ogen voor de dramatische ontwikkelingen. Zorg ervoor dat er kordaat en structureel wordt opgetreden om de veiligheid op onze scholen te herstellen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik vind dit ook een bijzonder tragisch gebeuren, en niet alleen voor de jongeman die in het ziekenhuis ligt en de hele schoolomgeving, die opnieuw geconfronteerd is met geweld. Ik vind het in dit geval ook des te tragischer omdat dit bij uitstek een kordate school is. Ik zeg dat niet vaak, het is niet mijn rol om bloemen uit te delen als minister van Onderwijs. Maar iedereen die deze school kent, weet dat de school een zeer sterk en kordaat beleid heeft rond discipline. Het is ook niet aan mij om alle schepenen van Onderwijs in Vlaanderen te beoordelen, maar als er ergens een beleid gestructureerd wordt rond probleemleerlingen, dan is het wel in Antwerpen.

Dit voorval treft mij persoonlijk zeer sterk. Ik ben daar inderdaad ook sterk mee bezig. Ik heb dit jaar een aantal gesprekken gevoerd met onderwijsverantwoordelijken, ook met directies van moeilijke scholen. Ik heb dat niet gedaan voor het oog van de camera's en ik heb daar geen mededelingen over verspreid, maar ik probeer via persoonlijke gesprekken met directies van dergelijke scholen beter te begrijpen wat er omgaat in de samenleving en wat we kunnen doen.

We hebben niet veel statistieken nodig. We maken genoeg dingen mee om te kunnen stellen dat er nood is aan een beleid en aan een antwoord. Het gegeven dat jonge mensen zo plots kunnen ontploffen, een mes bovenhalen en iemand zwaar verwonden, is inderdaad vrij nieuw. Het is absoluut noodzakelijk om jonge mensen te leren dat er grenzen zijn en dat ze zich moeten leren beheersen. Daarvoor heb je een klimaat nodig van discipline en respect.

De vraag is welk beleid we daarvoor kunnen ontwikkelen. Ik ga hier niet herhalen wat ik bij andere gelegenheden al wat uitvoeriger heb toegelicht. Er loopt nu met de time-outs een groeiend initiatief. We ontwikkelen nu voor het tweede jaar time-outprojecten. Er zijn er heel wat: 226 korte time-outs, 52 lange time-outs. Er is herstelgericht groepsoverleg (HERGO), er zijn de Jo-Jo's en allerlei andere initiatieven.

Mijnheer Schoofs, u stelt terecht dat we ook eens in het buitenland moeten gaan kijken. Ik heb uw suggestie over Nederland eigenlijk al uitgevoerd. Ik heb aan mijn administratie gevraagd om een werkbezoek te brengen aan Nederland. Dat zal in maart plaatsvinden. Mijn administratie zal dus ingevolge uw suggestie eens kijken welke aanpak men in Nederland hanteert en welke initiatieven men neemt rond geweld op school en rond de school.

Mijnheer Dewinter, er is inderdaad veel geweld in de samenleving. Er is ook veel verborgen geweld. We kunnen echter ook stellen dat de scholen tot nu toe relatief veilige omgevingen zijn. Die spijtige voorval-

len gebeuren jammer genoeg buiten de scholen, weliswaar tussen leerlingen. Er is dus nood aan een beleid rond wat er buiten de schoolpoorten gebeurt, uiteraard in samenspraak met de school, waarbij de school een deel van de verantwoordelijkheid op zich neemt. Mijn beleid is erop gericht om bondgenoten te zoeken voor scholen, zodat het gezag dat men in scholen ontwikkelt en het feit dat men geweld kan vermijden binnen de school, ook buiten de school kan worden toegepast.

Om welke bondgenootschappen gaat het? Om te beginnen met de politie. Mijnheer Dewinter, ik weet dat u iedereen in dit halfroond graag een softie noemt, maar ik ben geen softie in een dergelijke materie. Ik pleit voor een zeer sterke samenwerking met de politie, ook wat betreft het repressieve en wat betreft sanctionering. Federaal minister Dewael heeft mijns inziens een zeer waardevol initiatief genomen met de omzendbrief PLP 41, waarin hij zegt dat er systematisch in elke politiezone een aanspreekpunt moet komen voor de scholen. Ik steun dat volledig. We zijn dat aan het ontwikkelen. Dat ontwikkelt zich nu weliswaar met ongelijke snelheid. In Antwerpen heeft men bijvoorbeeld een beetje vooropgelopen, doordat men daar protocols heeft. De school waarin dit gebeurd is, is trouwens een geprotocolleerde school, die had de PLP 41 zelfs niet meer nodig.

Op sommige plaatsen loopt men voor op wat minister Dewael heeft gedaan, op andere plaatsen vindt men dat dit niet geformaliseerd moet worden. Op nog andere plaatsen wordt het in de praktijk gebracht. Ik zit daar heel erg achter. Het is belangrijk dat de dagdagelijkse wereld en werking van de politie goed aansluiten bij wat scholen nodig hebben. U hebt voorbeelden gegeven waar we niet vies van moeten zijn. Wanneer een school het nodig vindt dat de boekentassen worden gefouilleerd, dan kan ze de politie roepen en dan moet de politie dat doen. Ik vind dat geen enkel probleem. Alleen gaan we er in deze samenleving van uit dat noch u, noch ik, noch een leerkracht in de klas dat zomaar doet.

Hetzelfde geldt voor een aantal andere zaken. Zo kan de politie ook onderzoeken doen in scholen wanneer dat nodig is. Dat moet natuurlijk niet elke dag gebeuren. Aanspreekpunten bij de politiezones zijn er precies om daar een goed overleg over te hebben.

Er is een tweede soort bondgenootschap dat versterking vraagt, met name tussen de wereld van onderwijs en die van welzijn. Ik heb het dan niet alleen over welzijn in de zachte betekenis van het woord maar ook in de betekenis van gesloten instellingen zoals die van Mol. Ik heb een reeks van vergaderingen belegd. Volgende week vindt een aantal beslissende vergaderingen plaats tussen Onderwijs en Welzijn. Die gaan onder meer over de brug die we moeten bouwen tussen de residentiële instellingen en meer specifiek de gesloten instellingen. Die jongeman zat al jaren op die school in Antwerpen. Tussendoor zat hij in

Mol. Daarover is een gerechtelijk dossier lopende. In Mol werd beslist dat die jongeman kon terugkeren. Hij kwam terug naar de school via De Overstap.

De vraag is nu hoe we kunnen zorgen voor een goede begeleiding en communicatie. Dat is niet zo eenvoudig. Ik wil in eerste instantie het pure communicatievraagstuk uitklaren, met name: wat betekent het beroepsgeheim van hulpverleners? Hoe ver gaat dat? Wat is het ambtsgeheim in een school waarop de hulpverlener kan vertrouwen om bepaalde zaken te zeggen die niet meteen aan de grote klok worden gehangen? Verder vind ik dat we vooral moeten investeren in brugfiguren tussen de gemeenschapsinstellingen, met name de gesloten instellingen en de scholen. Ik denk er ernstig aan om enkele mensen specifiek te belasten met deze opdracht. Alles wat men moet weten om een jongere die uit een gesloten instelling terugkomt in een school, goed te begeleiden, hoeft niet noodzakelijk aan de grote klok te worden gehangen in die school zelf. Dat kan best door iemand persoonlijk in te schakelen voor de begeleiding. Daarover wordt overlegd. Zo'n bondgenootschap is immers belangrijk.

We zullen nooit met grote stelligheid kunnen beweren dat dit soort van dramatische gebeurtenissen zich niet meer zal voordoen. Ik denk dat men in Antwerpen volgens de bestaande regels goed heeft gewerkt. Er waren afspraken en er was begeleiding. Na Mol kwam de jongeman terecht in De Overstap, als een soort van tussenstap. Daar werd hij verder begeleid. Er was een handelingsplan afgesproken. Dat liep zoals overeengekomen, op een slechte passage na. Men deed dus eigenlijk wat men moest doen. En toch ontploft die jongeman als gevolg van een of andere discussie of conflict met een medeleerling.

We moeten wel meer investeren in dit beleid.

Directies zoals deze, die nogal kordaat is, die nogal wat eist van de leerlingen, moeten we ondersteunen, aanmoedigen om daarmee door te gaan. We moeten trachten een antwoord te geven op de praktische vragen over, bijvoorbeeld, het beroepsgeheim van de hulpverlener, het vertrouwen in het ambtsgeheim, zodat bepaalde zaken niet aan de grote klok worden gehangen. Ik zal die zaken verder uitklaren. Ik zal ook nagaan hoe we nog meer bruggen kunnen bouwen, zodat er een goede overgang is tussen de periode dat iemand in een gesloten instelling zit en het moment dat iemand terug in een school komt. Dat zijn de praktische bekommernissen. Ik tracht daar de volgende weken een antwoord op te geven.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben ook geen partijgenoot van u. Ik stel wel vast dat u voor een deel meegaat in de richting die wij uitwillen. Ik hoor dat graag. Ik juich het ook toe dat u en uw administratie een bezoek wil-

len brengen aan Nederland. Het zou niet slecht zijn als ook de commissie voor Onderwijs naar Nederland zou gaan. Het zou verhelderend kunnen zijn als ter plaatse wordt gekeken hoe die aanpak functioneert.

Ik wil nog even inpikken op uw antwoord over Antwerpen. Ook daar is er een samenwerkingsprotocol tussen de 52 scholen uit de diverse netten. De heer Voorhamme kan dat waarschijnlijk beter toelichten dan ikzelf. Overweegt u om die aanpak ook te implementeren in de rest van Vlaanderen?

Ik heb geen antwoord gekregen op mijn vraag over de registratie en melding. Wilt u die uniformiseren of is dat voor u een probleem?

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, ik wil toch een zaak weerleggen. Ik viseer de betrokken school niet, ondanks het feit dat we op nauwelijks vier jaar tijd twee incidenten in die school hebben meegemaakt. Ik viseer het beleid. Het beleid geeft onvoldoende hefboomen en instrumenten aan de risicoscholen om het wapenbezit op school aan banden te leggen. Dat wapenbezit leidt uiteraard tot steekincidenten.

Ik ben blij met twee elementen in uw antwoord. U zegt dat u geen probleem hebt met het preventief optreden van de politie via prikacties, desnoods met het fouilleren van boekentassen en het gebruik van metaaldetectie. Laten we echter eerlijk zijn. Welke school zal zich spontaan richten tot de politie? Geen enkele! Ze zijn bevreesd voor hun reputatie. Hetzelfde probleem stelt zich met het druggebruik en drughandel op school. Geen enkele school zal daarom een beroep doen op de politie. Het initiatief moet van hogerhand komen. Niettemin ben ik blij met het feit dat u het principe als dusdanig niet afwijst. Ik ben ook blij met het feit dat u stelt dat er in de scholen samenwerking moet zijn met de politie en de overheid, zoals die trouwens al sinds november 2007 in Antwerpen is opgenomen in een protocol.

Toch heb ik een aantal opmerkingen. Er is geen eensluitende procedure. In de ene school wordt 's morgens een wapen afgenomen en wordt het na de schooluren teruggegeven aan de betrokken leerling, zonder dat daar verder gevolg aan wordt gegeven. In een andere school waarschuwt men de ouders en wordt de betrokken leerling gesanctioneerd. In nog een andere school wordt helemaal niets gedaan, uit angst voor represailles. En dat is juist het probleem. Er moet een eenduidige procedure zijn, die verplicht wordt opgelegd aan alle schoolinstanties, zodat men weet waaraan men zich moet houden.

Ik wil eindigen met een opmerking over de ouderlijke verantwoordelijkheid. Daar heb ik u niets over horen zeggen. Wat dat betreft, speelt u natuurlijk een belangrijke rol, hoewel u het instrument – de kinderbijslag – niet in handen hebt. De ouderlijke verantwoordelijkheid

is essentieel. De ouders die toelaten dat hun kinderen, al dan niet met hun medeweten – maar zelfs in het laatste geval zijn er toch wel indicaties –, naar school gaan met een wapen, moeten ook verantwoordelijk worden gesteld voor de daden van hun kinderen. He-las heb ik u daar niets over horen zeggen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: Mevrouw Van Weert heeft het woord.

Mevrouw Els Van Weert: Mevrouw de voorzitter, onze bezorgdheid om de problematiek van geweld en wapenbezit is bekend. We trachten dit al gedurende jaren op de politieke agenda te plaatsen. Volgens ons begint het probleem namelijk daarmee. Ik vind het dan ook een beetje vreemd dat het Vlaams Belang een dubbele moraal hanteert. Zodra we het privéwapenbezit in de handen van doodgewone mensen, die daar geen nood aan hebben, aanklaagden, waren zij de eersten om het privéwapenbezit te verdedigen en als een recht van iedereen te promoten. *(Rumoer)*

Indien het Vlaams Belang nu voor een nultolerantie met betrekking tot wapens in schoolomgevingen pleit, heeft deze partij gelijk. Ik wil er evenwel op wijzen dat het Vlaams Belang een andere sfeer in deze samenleving heeft gecreëerd. Deze sfeer ligt mee aan de basis van het feit dat wapenbezit, zelfs als het om jongeren van vijftien of zestien jaar oud gaat, als normaal wordt beschouwd. *(Rumoer)*

Als progressieve partij moeten we duidelijk stellen dat we geen gewapende samenleving wensen. Dat leidt immers tot incidenten, zoals er ondertussen al een aantal zijn geweest.

Ik ben dan ook zeer blij met het antwoord van de minister. Hij heeft aangetoond op welke wijze deze problematiek kan en moet worden aangepakt. Het gaat hier om bondgenootschappen met de politie. De scholen vragen om een dergelijke aanpak. Tijdens recent overleg in Lier, een stad zonder grootstedelijke problematiek, hebben een aantal scholen opgemerkt dat ze niet over voldoende instrumenten beschikken om de problematiek van wapenbezit en geweld op school te tackelen. Het gaat hier om instrumenten inzake preventie, sensibilisering, controle, repressie en bestraffing. De minister heeft verklaard dat dergelijke bondgenootschappen al bestaan en dat hij zal trachten deze werkwijze te intensifiëren. Hij zal tevens naar buitenlandse voorbeelden kijken. Zo zou de Nederlandse aanpak hem kunnen inspireren. Ik heb er alle vertrouwen in dat we onze kop niet in het zand steken. We nemen deze problematiek ernstig en we stellen alles in het werk om de problemen aan te pakken. *(Rumoer)*

De voorzitter: Mevrouw Van Kerrebroeck heeft het woord.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Mevrouw de voorzitter, in de eerste plaats wil ik uiting geven aan mijn bekommernis om en mijn sympathie voor de jongen die het slachtoffer van het geweld in Antwerpen is geworden.

Daarnaast wil ik opmerken dat sommigen hier blijkbaar niet goed op de hoogte zijn van de vele inspanningen die de scholen reeds leveren. Dat geldt in het bijzonder voor de probleemscholen. De directies en de leerkrachten beschikken over actieplannen en nemen maatregelen om pestgedrag aan te pakken, om een veiligheids- en gezondheidsbeleid te voeren en om geweld op school te voorkomen. Wie stelt dat de scholen laks zijn of dat het probleem niet bespreekbaar, doet de waarheid geweld aan. Wie doet alsof in onze scholen niets gebeurt en onze scholen beoordeelt of zelfs veroordeelt, doet de inspanningen van veel personeelsleden van het onderwijs te kort.

Het heeft geen zin leerlingen permanent uit het reguliere onderwijs te halen. Dat leidt niet tot oplossingen. Ik heb de minister daarnet horen verklaren dat hij in bijkomende middelen zal voorzien en bijkomend gevormd personeel als brugfiguren zal inzetten. Vooral in de moeilijke klassen moet de begeleiding zo goed mogelijk verlopen. We moeten de moeilijke risicoleerlingen de mogelijkheid bieden binnen de school en binnen de schooltijd hun plaats te vinden.

Ik wil hier duidelijk zijn. Ik pleit voor een duidelijke regelgeving, met verantwoorde sancties, maar gepaard aan een goed onderbouwd preventiebeleid. (*Applaus bij CD&V, sp.a-spirit en de N-VA*)

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ben het helemaal eens met wat mevrouw Van Kerrebroeck heeft gezegd over wat in de scholen gebeurt. Dat is absoluut juist en mocht hier worden gezegd. Ik zal het niet herhalen.

Mijnheer Schoofs, u had het over registratie en melding. Het is inderdaad zo dat ik niet een heel eigen registratiesysteem voor ogen heb. Daarom heb ik er ook niet echt op gereageerd. In het kader van de samenwerking met politiezones is informatie-uitwisseling wel zeer belangrijk. Dat is een van de aandachtspunten. Er lopen overigens interessante initiatieven. Ik verwijs weer naar Antwerpen, waar sinds oktober het project 'School aan de Beurt' loopt. Daarbij wordt een volledig beeld geschetst aan de hand van gegevens en enquêtes in de school met betrekking tot de veiligheid en het veiligheidsgevoel. Op die manier probeert men zeer goed te registreren wat de situatie in en rond de school is, precies ten behoeve van de samenwerking met de politie. Dat hebben we nodig. Ik denk niet dat ik een nieuw soort van registratiesysteem nodig heb op het landelijke vlak. Er is veel discussie over de vraag of statistieken met betrekking tot geweld en criminaliteit goede statistieken zijn. Ik zal niet

proberen om het warm water uit te vinden. Dit soort van informatie-uitwisseling tussen scholen, scholengemeenschappen, lokale besturen en politiezones moet er zijn. Ik heb het voorbeeld van Antwerpen gegeven, maar ook op andere plaatsen worden er initiatieven ontwikkeld. Ik vind dat een belangrijk aandachtspunt. Niet overal loopt het zoals het zou moeten lopen.

Dan was er de bedenking met betrekking tot wapenbezit en controle. Mijnheer Dewinter, u kunt allerlei dingen bedenken die u zou willen doen als u directeur was en ik kan dat ook. Alleen bestaat ons beleid er niet uit dat we directies bij het handje houden en met vele kleine lettertjes voorschrijven wat ze van 's morgens tot 's avonds moeten doen. Ze kunnen zelf wel een beleid uitstippelen. We moeten algemene doelstellingen en mogelijkheden geven. Wat ze precies moeten doen om vijf over halfnegen 's morgens en vervolgens om vijf over halfvier 's avonds, kunnen ze zelf ook wel bedenken. Ik geloof echt niet dat we een gedetailleerde omzendbrief moeten maken over hoe er moet worden opgetreden op het vlak van discipline, wapens enzovoort. De meeste scholen zijn er bijzonder duidelijk over dat wapenbezit niet wordt getolereerd. In deze school is men zijn wapen alleszins kwijt als ze erachter komen. Dat is nogal duidelijk. We moeten een algemene bekommernis meegeven, scholen ondersteunen en hen tot bondgenoten maken, maar ze niet bij het handje houden, niet over dit onderwerp, niet over kleine kleuters die niet genoeg bewegen enzovoort.

Dan is er uw eeuwige dada met betrekking tot de kinderbijslag. Ik weet niet waarom u zo geobsedeerd bent door het afpakken van de kinderbijslag. We moeten ook daar niet het warm water uitvinden. Het is nodig om ouders voor hun verantwoordelijkheid te plaatsen. Laat ons discussiëren over dingen die een beetje concreter zijn, zoals de werking van de comités voor bijzondere jeugdzorg. Ik ben vanuit Onderwijs vragende partij dat ouders voldoende snel worden aangeklampt en blijvend worden aangeklampt om verandering te brengen in bepaalde situaties. Ik ben voor de samenwerking met politiezones omdat, wanneer er samenwerking is tussen een directie, een leerlingenbegeleider en een politieman, er vanzelf meer van dat 'aanklampingsbeleid' ten aanzien van ouders komt. Daar is werk te doen. We moeten de kinderbijslag niet in het verhaal betrekken. Dat is uw stokpaardje, maar een beetje naast de kwestie. Ik ben vragende partij voor goede samenwerking met de comités voor bijzondere jeugdzorg. Ik ben er vragende partij voor dat snel genoeg wordt gezegd dat iets een problematische opvoedingssituatie is en dat er aanklampend wordt opgetreden, ook als de ouders er niet om vragen. Dat moeten we aanpakken en daarover pleeg ik overleg met onder meer minister Vanackere.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. De signalen die ik

vanuit de meerderheidspartijen opvang, zijn duidelijk. Enerzijds pleit men voor een kordaat optreden in gevallen van fysiek geweld. Anderzijds staan allen open voor maatregelen op het vlak van sensibilisering en preventie. Er is inderdaad nog een weg af te leggen. Het fysieke geweld is het ultieme geweld. Daar gaan verbaal geweld en dreigementen aan vooraf. Ook daar kan een goede aanpak vruchten afwerpen.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, uw aanpak is minimaal. U schiet tekort. Ik heb u een lange lijst van feiten uit de afgelopen jaren voorgelezen. U trekt daar onvoldoende lessen uit. Ik neem daar akte van. Bij het volgende incident, dat hopelijk niet tragischer zal zijn dan dit, zullen we daar zeker nog op terugkomen.

Ik wil ook mevrouw Van Weert nog van antwoord dienen. U hebt er niets van begrepen. U gooit alles op een hoopje. Dat past ongetwijfeld in de demagogie van spirit, maar het is allemaal weinig consistent. U maakt een amalgaam van een vergund wapenbezit met illegaal wapenbezit door minderjarigen. Men moet het maar doen!

Ik strijd met open vizier. Ik zeg wat ik denk. Ik ben altijd al een voorstander geweest van het Amerikaanse principe "When guns are outlawed, only outlaws will have guns.". Hebt u dat goed gehoord? Dat is mijn standpunt: als wapens worden verbannen, zullen alleen de criminelen wapens hebben. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Ik ben een voorstander van een streng vergund wapenbezit. En ik ben geen voorstander van de demagogische prietpraat die u uitkraamt. Die doet het ongetwijfeld goed aan een toeg van spirit, maar die hoort in dit parlement eigenlijk niet thuis. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het niet langer inzetten van voertuigen voor schooluitstappen naar het nazi-concentratiekamp Buchenwald door Defensie en de gevolgen voor de scholen

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vorige week is naar aanleiding van de begrotingsonderhandelingen bekendgemaakt dat er wordt bespaard en dat in dat kader minister De Crem niet langer zal zorgen voor betaalbaar vervoer van scholen naar Buchenwald. Elk jaar gaan onge-

veer 400 scholieren naar Buchenwald en worden er zich bewust van de gruwelen die er zijn aangericht. Het doel van die reis is ook het aanwakkeren van de burgerzin en hen bewust maken van de gevaren van totalitaire regimes. Een rechtstreekse confrontatie is immers beter dan een les in een boek. Zo worden ze bewust van de gevaren van extremisme, racisme en uitsluiting.

Een studie van 2006 toonde aan dat de Vlaamse jongeren heel onverdraagzaam zijn. 75 percent van de Vlaamse jongeren zei dat hij of zij zeker niet een relatie met iemand van een andere etnische origine wil aangaan. 40 percent van de Vlaamse jongeren heeft helemaal geen vertrouwen in personen van een andere etnische groep. Die cijfers tonen aan dat dit soort van bezoeken erg belangrijk is en dus moet gestimuleerd worden.

Onze fractie betreurt het dus dat uw federale collega heeft beslist om het vervoer voor deze bezoeken te schrappen. Aangezien u verantwoordelijk bent voor het onderwijs, ook wetende dat u burgerzin heel hoog in het vaandel voert en wetende dat minister Van Mechelen zijn beste beentje voorzet om het oorlogserfgoed naar waarde te schatten, hoop ik dat u een inspanning levert om ervoor te zorgen dat onze scholieren kunnen beschikken over betaalbaar vervoer naar Buchenwald.

Ik was benieuwd om uw standpunt hierover te kennen. Zult u initiatieven nemen of middelen vrijmaken om deze schoolreizen voort te zetten?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb een tamelijk lange lijst voor mij liggen van allerlei initiatieven die we nemen en ondersteunen. Ik denk aan de initiatieven met betrekking tot de holocaust en Auschwitz. Toen ik als minister van Onderwijs begon, ben ik ingegaan op een vraag van de internationale Joodse gemeenschap om als Vlaams minister van Onderwijs toe te treden tot de internationale taskforce holocaust. Men kan niet zomaar toetreden tot deze taskforce. Deze mensen stellen allerlei eisen en vragen wat er in de scholen gebeurt, welke acties er worden ondernomen om de herinneringen levendig te houden. We hebben er bijna een examen voor moeten afleggen, maar ik vond het nodig om dat te doen.

We ondernemen allerlei acties, soms ook acties waar geen grote verplaatsingen voor nodig zijn. Ik denk aan een bezoek aan het Fort van Breendonk of de Dossinkazerne. Dat wordt gesteund. We werken samen met diverse organisaties zoals de vzw Auschwitz in Gedachtenis. We subsidiëren het tijdschrift Sporen van de Auschwitzstichting. Dat is een informatieblad waarin de Holocaust gratis en blijvend onder de aandacht van de secundaire scholen wordt gebracht. Eind 2005 heb ik alle secundaire scholen gratis een exemplaar van het

boekje 'Simon, het jongetje dat wist te ontsnappen' van Simon Gronowski opgestuurd. We nemen dus heel wat initiatieven en dat vind ik ook belangrijk.

Ik weet niet heel goed wat ik moet antwoorden op de vraag zelf. De heer De Crem is minister van Defensie in de federale regering. Tot nader order heeft mijn partij nog niet het vertrouwen gegeven aan de heer De Crem. De uwe wel. Uw fractie zou best in het federale parlement de heer De Crem daarover ondervragen en horen wat de federale ministers in de federale ministerraad daarover aan minister De Crem zeggen. Dat behoort tot zijn bevoegdheid. Ik kan daar moeilijk iets over zeggen, tenzij dat ik het jammer vind.

Mevrouw Stern Demeulenaere: U hebt mijn vraag blijkbaar niet zo goed begrepen. Het gaat over schoolreizen. Het zijn middelen die zijn toegekend, namelijk tussenkomsten voor schoolreizen. Het gaat over opvoeding. Ik had gehoopt dat u hetzelfde standpunt zou innemen als ik en eveneens hoog in het vaandel zou dragen dat de schoolreizen kunnen voortgezet worden. U zou ervoor kunnen zorgen dat de leerlingen verder worden geconfronteerd met wat in het verleden is gebeurd. Het is immers uw taak om ervoor te zorgen dat deze middelen worden vrijgemaakt en de schoolreizen worden voortgezet. U moet niet het vertrouwen geven aan uw collega, maar u kunt toch altijd nog overleggen. U zou zich toch boven de partijpolitiek kunnen opstellen voor zo'n belangrijk item.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Ik wil mij niet mengen in eventuele beslissingen die op een of ander niveau zijn genomen. Ik wil spreken uit mijn eigen ervaring in een gemeente die ik zeer goed ken. Sinds meer dan twintig jaar worden er jaarlijks initiatieven in verband met de holocaust en in samenwerking met de Auschwitzstichting genomen. Ik heb de laatste maanden van verleden jaar nog iets belangrijks opgemerkt. We nodigden altijd de schoolgaande jeugd op het gemeentehuis uit voor een tentoonstelling. Ik raad trouwens iedereen aan die er interesse voor heeft, om ze in de eigen contreien te laten doorgaan. Mij is opgevallen dat een groot percentage van de jeugd nu eigenlijk onwetend is over wat is gebeurd. Ik onderschrijf wat de minister zegt: hoe meer initiatieven wij nemen, hoe beter het is.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, als de minister van Defensie u de vraag zou stellen of Vlaanderen financieel zou willen bijdragen voor dit initiatief, zou u dan positief antwoorden of niet?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb een affiniteit met het thema op verschillende vlakken. Toen ik werkte voor Brugge als culturele hoofdstad van Europa, ben ik in Weimar geweest. Buchenwald is een deel van Weimar. De geschiedenis daar is niet fris te noemen, maar de mensen ter plekke werden heel uitdrukkelijk in het gebeuren betrokken.

Ik denk dat het belangrijk is dat in het cultuurbeleid, het jeugdbeleid en het onderwijs heel veel aandacht gaat naar dat thema, en dat gebeurt ook. Er zijn vier of vijf vredesbewegingen erkend als beweging. We steunden in de vorige legislatuur al de oprichting van het Holocaustmuseum. Dat is een heel belangrijke stap voor Vlaanderen.

Ik betreur samen met u dat er geen gratis bussen meer zullen rijden door toedoen van federaal minister De Crem. Maar ik denk dat u, mevrouw Demeulenaere, uw vraag in het verkeerde parlement stelt. We zijn hier niet geplaatst om daar iets aan te doen. Ik denk dat we hier meer dan ooit inzetten op dat thema, maar wij maken geen deel uit van de federale regering waar die beslissing genomen is. Stel de vraag daar alstublieft.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mevrouw de voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vraag, want ik vind het totaal onbegrijpelijk dat minister De Crem een dergelijke beslissing neemt, zogenaamd om te besparen. Het is duidelijk dat dit geen besparing oplevert. En zelfs als het een besparing zou opleveren, vind ik het onbegrijpelijk dat hij hierop wil besparen.

Net als de meeste collega's hier heb ik de Tweede Wereldoorlog gelukkig niet meegemaakt. Maar wij hebben nog wel uit eerste hand – van onze vaders, ooms en grootvaders – de verhalen gehoord waar extreem rechts, racisme en fascisme toe leiden. Voor onze kinderen is dat echter veel verder weg. Net daarom is het enorm belangrijk dat in tijden waarin bevolkingsgroepen steeds meer tegen elkaar worden opgezet, educatieve schoolreizen naar nazi-concentratiekampen kunnen plaatsvinden.

Ik ben ook blij dat de minister nog eens heeft benadrukt dat de Vlaamse Regering inderdaad aandacht heeft voor deze problematiek en dat er ook heel wat initiatieven zijn.

Mijn eerste intentie was om aan de minister te vragen of Vlaanderen de scholen geen extra subsidies kon geven om het over te nemen, maar ik weet niet of het zo'n goed idee is. De minister zegt terecht dat er al heel wat initiatieven bestaan in Vlaanderen, en ik weet niet of we nood hebben aan nog eens nieuwe regeltjes.

Maar ik vind dat we het minister De Crem niet zo gemakkelijk mogen maken om hem te ontlasten van zijn verantwoordelijkheid. Het is zijn verantwoordelijkheid.

Ik wil de minister vragen of hij namens de Vlaamse Regering federaal minister De Crem in een dringend onderhoud op zijn verantwoordelijkheid zou willen wijzen, hem zou willen vertellen welke initiatieven Vlaanderen al neemt en hem met aandrang zou willen vragen om op zijn beslissing terug te komen.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ben het daarmee eens. Mevrouw Helsen, u zult wel begrijpen dat het niet zo eenvoudig is dat ik in de krant moet vernemen dat een initiatief van een collega dat iets te maken heeft met onderwijs, stopt en dat ik dan verondersteld word in actie te komen en allerlei overleg te organiseren. Uw collega zou misschien overleg kunnen organiseren in de eerste plaats. (*Applaus bij sp.a-spirit. Opmerkingen. Gelach*)

Mijn kabinet heeft reeds contact opgenomen met het kabinet van minister De Crem om te begrijpen wat er aan de hand is. We hebben nog geen antwoord gekregen op de vraag naar wat er gebeurt.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik hoop van ganser harte dat u al uw mogelijkheden gebruikt om er toch voor te zorgen dat hier optimaal aandacht aan wordt besteed en de scholieren ook in de toekomst aan deze bezoeken kunnen deelnemen, opdat dergelijke gruwelen in de toekomst echt niet meer zouden gebeuren. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over een raamovereenkomst tussen een faciliteitenschool in Sint-Genesius-Rode en de dienst gezondheids promotie op school van Ukkel

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag heeft betrekking op de rand. Mijnheer de minister, u bent ook verantwoordelijk voor de rand.

Vandaag hebben we vernomen dat de Raad van Europa een gezant zal sturen naar de faciliteitengemeenten, om na te gaan waarom die drie burgemeesters niet benoemd zijn. Dat is gebeurd na een klacht van een Franstalig

Brussels parlementslid. Met deze inleiding wil ik benadrukken dat de Franstaligen in de rand niet ontwapenen en er voortdurend een onderhuidse strijd bezig is over wie waarvoor bevoegd is, over de uitbreiding van Brussel en het statuut van de randgemeenten. Dat gaat dus gewoon voort.

Mijnheer de minister, mijn vraag heeft betrekking op een raamovereenkomst. Dit punt werd me gesignaleerd door de Vlaamse schepen in Sint-Genesius-Rode. Het gaat om een raamovereenkomst die men zou willen sluiten tussen de gemeente Ukkel – waarvan de burgemeester de voorzitter van de Senaat is, de heer De Decker – en het college van Sint-Genesius-Rode – met mevrouw Rolin als burgemeester – in verband met een overeenkomst tussen de inrichtende machten van de school in Ukkel en de school in de faciliteitengemeente over de gezondheids promotie. Men probeert zich daar te conformeren aan een regelgeving van de Franse Gemeenschap, terwijl de onderwijsreglementering eigenlijk de bevoegdheid is van de Vlaamse Gemeenschap en de scholen zich daarnaar moeten richten.

Op het eerste gezicht is het wellicht een detail. Het gaat me niet om de gezondheids promotie, want dat is noodzakelijk voor de kinderen. Men probeert via dat soort raamovereenkomsten echter de band van Brussel met Sint-Genesius-Rode aan te halen, de bevoegdheid van de Franse Gemeenschap te versterken en de Vlaamse voogdij te tarten. Dat is een spel dat voortdurend bezig is in de rand.

Mijnheer de minister, als men het niet eens is in het college, gaat het naar de gemeenteraad. Wat is uw standpunt, ook als voogdijminister van Onderwijs, over dat soort aangelegenheden?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik moet om te beginnen zeggen dat de precieze inhoud van deze beslissing mij nog niet bekend is. De precieze inhoud is wel van belang voor het uiteindelijke standpunt dat we zullen innemen. Ik ga antwoorden vanuit de vooronderstelling dat het college in Sint-Genesius-Rode heeft beslist om voor de eigen basis school met de gemeente Ukkel samen te werken, om tegemoet te komen aan verplichtingen van het decreet van de Franse Gemeenschap inzake gezondheids promotie op school.

Daar ga ik van uit. Daarom heb ik meteen gesignaleerd aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant dat dit een beslissing is die hij in het kader van het administratief toezicht nader moet bekijken. Als ik het antwoord van de gouverneur heb gekregen, zal ik precies weten of mijn hypothese juist is of niet.

Ik leg even uit waarom dat belangrijk is. Als we kijken naar het decreet van de Franse Gemeenschap van 20 december 2001 betreffende de gezondheids promotie op school, zien we dat het eigenlijk vooral gaat over opdrachten inzake medisch schooltoezicht. In Vlaanderen zitten die geïntegreerd in de opdrachten van de Centra voor Leerlingenbegeleiding. Dan zijn we natuurlijk bij een kwestieus punt, want wij vragen aan alle scholen in Vlaanderen, en ook aan deze scholen – tot op heden zonder gevolg – dat ze inzake medisch schooltoezicht een contract zouden afsluiten met een Centrum voor Leerlingenbegeleiding. Het is precies op dit punt dat deze Franstalige faciliteitenscholen zeggen dat ze de regelgeving moeten volgen van de Franse Gemeenschap.

Dat is een lang uitstaand conflict. U weet dat er een voorstel van interpretatief decreet is goedgekeurd in de commissie voor Onderwijs, wat onder meer bepaalt dat de faciliteitenscholen, zoals andere Vlaamse scholen, een beleidscontract moeten aangaan met een Nederlandstalig Centrum voor Leerlingenbegeleiding. Binnen dergelijk opdrachtenpakket van een CLB zijn verplichtingen op het vlak van gezondheidstoezicht een verplicht onderdeel van wat het CLB aanbiedt en een verplicht onderdeel van dat beleidscontract tussen een school en een CLB.

Met dat voorstel van interpretatief decreet zitten we een beetje vast. Dat is niet definitief goedgekeurd omdat de collega's van de Franse Gemeenschap een belangenconflict hebben ingeroepen. Ik probeer intussen wel te handelen naar die interpretatie. Ik streef ernaar om alle faciliteitenscholen een beleidscontract te doen aangaan met een Nederlandstalig CLB. Ik kan zeer moeilijk aanvaarden dat precies over een onderwerp dat een verplicht deel is van zo'n beleidscontract met een Nederlandstalig CLB, men zegt: we volgen een Franstalig decreet en we gaan contracteren met een centrum of een instantie in Ukkel die werkt vanuit de Franse Gemeenschap.

Als het zo zou zijn, tegen de hypothese die ik nu schets, dat de beslissing van het college in Sint-Genesius-Rode betrekking heeft op een niet-verplicht onderdeel van het pakket waarbij men wel soms een beroep doet op een CLB, maar dat niet verplicht is – als het bijvoorbeeld niets te maken heeft met het klassieke aanbod van een CLB – dan is wat ze doen niet verkeerd. Je kunt geen enkele instantie verbieden om een samenwerking aan te gaan met een of andere instantie in Brussel of Wallonië. Als het echter gaat over iets wat typisch in het verplichte contract zit dat moet worden afgesloten met een Vlaams CLB, dan zijn ze in onze interpretatie helemaal in de fout. Ik wacht om die reden op confirmatie van de gouverneur over wat het precies is.

In afwachting van het interpretatief decreet is mijn houding alleszins dat elke school in Vlaanderen, ook een Franstalige faciliteitenschool, een contract moet hebben met een CLB uit Vlaanderen. Ik heb om die reden ook

een procedure op gang gebracht met een zogenaamde bemiddelingscommissie, waarbij ik scholen uitnodig om een CLB te vinden. We passen die procedure ook hier toe, maar met weinig succes, want geen enkele van de inrichtende machten van de Franstalige faciliteitenscholen in kwestie is overgegaan tot het sluiten van een beleidscontract met een Vlaams CLB, hoewel ik uitdrukkelijk via de procedure van de bemiddeling heb opgeroepen om dat te doen. We zitten een beetje vast. Ik hoop dat op zekere dag dat vervelende probleem uit de wereld is, in het belang van de betrokken kinderen.

Ondertussen wacht ik op wat de gouverneur mij zal rapporteren over de feitelijke inhoud van de beslissing. Dan kunnen we zien of we het bij het rechte eind hebben als we dit veroordelen.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, het is duidelijk dat een collegebeslissing over iets dat onder de verplichting valt van het contract dat de scholen met de CLB's moeten afsluiten, niet kan. De praktijk vandaag is dat de acht Franstalige faciliteitenscholen nu al samenwerken met de CLB's van de Franse Gemeenschap, wat hic et nunc een overtreding is van het decreet op het basisonderwijs. De Vlaamse Regering heeft tot nu toe heel veel geduld getoond ten aanzien van die scholen waarvoor we jaarlijks 10 miljoen euro uittrekken en die alleen maar uit zijn op het Vlaamse geld. Het is betalen en zwijgen. Het controlerecht wordt niet uitgevoerd. Er is geen onderwijsinspectie vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Er wordt ook niet voldaan aan de verplichting om samen te werken met de Vlaamse CLB's.

U hebt herhaald dat u ter zake geen respons hebt gekregen vanuit die Franstalige scholen. Die ene vrije school in Sint-Genesius-Rode die is ingegaan op het aanbod om zorguren te verstrekken, krijgt ook geen controle vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Er wordt weliswaar lippendienst bewezen aan het interpretatief decreet dat nog altijd hangende is als gevolg van het belangenconflict, maar dat treedt hoe dan ook pas in werking vanaf 1 september 2009, dus wanneer deze regering er niet meer zal zijn.

Dat interpretatief decreet is ook niets meer dan een bevestiging van het decreet Basisonderwijs. In dat decreet wordt de interpretatie van het decreet Basisonderwijs uitgelegd. Eigenlijk zou u dus nu al kunnen optreden als het decreet Basisonderwijs niet wordt nageleefd zoals dat zou moeten. Op basis van dat decreet worden die acht faciliteitenscholen erkend en

gesubsidieerd. Als ze niet voldoen aan de voorwaarden van dat decreet, zou u eigenlijk vandaag al die erkenning, en dus ook die subsidiëring, kunnen intrekken. U weet dat we er al heel lang op aandringen dat de Vlaamse Regering dat zou doen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Het antwoord van de minister is heel duidelijk geweest. Deze vraag heeft natuurlijk niet alleen te maken met de interpretatie, maar ook met de toepassing van het decreet Basisonderwijs.

Ik ben tevreden met zijn antwoord, omdat hij wel degelijk de opdracht geeft om de beslissing van het schepencollege van Sint-Genesius-Rode te laten bekijken volgens de interpretatie die Vlaanderen hanteert. Anderzijds wijzigt het interpretatief decreet op zich niets. Het maakt duidelijk hoe wij die zaak zien.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, het was net de bedoeling hiervan om een uitspraak te krijgen over een legistiek betwiste zaak. Dat we hiermee een weg bewandelen die niet de kortste is, wisten we vanaf het begin. Ik ben er echter tevreden mee dat de minister handelt in de geest van wat wij in Vlaanderen noodzakelijk achten.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ben het daar helemaal mee eens.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de evaluatie van de activering van de 50-plussers door federaal minister Piette

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, als lid van een partij die een groot voorstander is van een goed activeeringsbeleid, las ik in De Morgen van gisteren de volgende uitspraak van federaal minister van Werk Piette: “Na een eerste evaluatie van de resultaten van de RVA en de bemiddelingsdiensten kan worden gesteld dat het activeeringsbeleid van de federale regering wel degelijk werkt, en dat de meeste werklozen zich voldoende inspannen om een job te vinden.”

Het is essentieel dat zo veel mogelijk mensen aan een baan worden geholpen. Dat is uiteraard in eerste instantie belangrijk voor die mensen zelf, maar ook broodno-

dig willen we ons socialewelvaartssysteem ook in de toekomst betaalbaar te houden. Terwijl het aandeel van de 50-plussers in 2005 nog 11 percent van het totale aantal werkzoekenden uitmaakte, is dit aandeel in 2006 tot 13 percent gestegen. We tellen ongeveer 45.000 werklozen ouder van 50 jaar. In tegenstelling hiermee bedraagt het aantal werkzoekenden in deze categorie in de trajectwerking van de VDAB echter slechts 3 percent. Een van de oorzaken is volgens mij dat de vorige federale – parse – regering, ondanks de doelstellingen van het Generatiepact, onvoldoende maatregelen heeft genomen om een vroegtijdig uitstappen van werknemers tegen te gaan en zo het aantal bruggepensioneerden te doen dalen, zodat die mensen beschikbaar blijven op de arbeidsmarkt.

Ik verwijs naar de documenten van het Federaal Planbureau, dat zelfs stelt dat het aantal bruggepensioneerden tot 2012 niet zal dalen. Dat staat in schril contrast met de Lissabondoelstelling dat de arbeidsparticipatiegraad van oudere mannen en vrouwen tussen 55 en 64 jaar tegen 2010 moet worden opgetrokken tot 50 percent. Bovendien staat in het samenwerkingsakkoord tussen de federale regering, de gewesten en de gemeenschappen van 30 april 2004 met betrekking tot de actieve begeleiding en opvolging van werklozen, onder meer te lezen: “We streven een leeftijdsgefaseerde uitnodiging van langdurig werkzoekenden na, of de sluitende aanpak”.

De VDAB doet sinds 2004 voor alle langdurige werkzoekenden jonger dan 30 jaar, een serieuze inspanning tot activering. Het jaar daarop, in 2005, volgden de werkzoekenden tot 40 jaar en in juni 2006 startte de VDAB met het uitnodigen van werkzoekenden tot 50 jaar. De beslissing om de sluitende aanpak al dan niet uit te breiden naar andere werkzoekenden, zoals de werkzoekenden ouder dan 50 jaar, zou pas volgen na een grondige evaluatie.

Mijnheer de minister, er is dus nog steeds geen akkoord over een uitbreiding van de sluitende aanpak naar de 50-plussers. Nochtans wordt in het Vlaams regeerakkoord 2004-2009 bepaald dat elke werkzoekende binnen de zes maanden wordt opgeroepen om een aangepast en verplicht individueel traject te volgen.

Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering met betrekking tot de activering van de 50-plussers?

Zijn er reeds gesprekken geweest met minister van Werk, Piette, over een uitbreiding van de verplichte doelgroep voor trajectbegeleiding naar werkzoekende 50-plussers? Zo ja, wat is de timing? Zo nee, waarom is er nog geen gesprek geweest? Wordt het misschien tegengehouden op federaal niveau?

Welke initiatieven kunt u ter zake zelf nemen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, het is inderdaad zo dat onze federale collega, Josly Piette, maandagnamiddag een heel indrukwekkende reeks cijfers heeft voorgelegd. Het betrof een langverwacht rapport met een evaluatie van het samenwerkingsakkoord dat vier jaar geleden tot stand kwam tussen de federale regering en de gewestregeringen, over de activering en opvolging van werkzoekenden. Ik was bijzonder tevreden om al die cijfers eens op een rijtje te krijgen. Er waren nogal wat nieuwe cijfers bij en ook nogal wat interpretaties. Het laatste woord erover is nog niet gezegd.

Ik wil toch een aantal zaken aanstippen. Om te beginnen, denk ik dat uit die cijfers blijkt dat, in tegenstelling tot wat vandaag nog in een Franstalige krant staat onder de titel 'Chasse aux chômeurs', hier helemaal geen jacht op werkzoekenden werd georganiseerd. We hebben kansen geboden aan mensen, en tegenover die kansen – de begeleiding, de opleiding en de ondersteuning – stond een inspanning. Het vragen van die inspanning is in de plaats gekomen van een echte sanctiemachine: het vroegere artikel 80, waarmee uitsluitend vrouwen uit de werkloosheid werden gesloten op een systematische basis en zonder koppeling aan ondersteuning, begeleiding of jobaanbod. De nieuwe aanpak is veel menselijker en veel beter.

Ik kom tot een tweede vaststelling. Volgens de gegevens van de RVA – die ik een beetje aan die dienst laat, want we zouden natuurlijk een nog grondiger onderzoek kunnen doen – zijn er nogal wat aanduidingen dat de aanpak heeft bijgedragen aan de daling van de werkloosheid en het aan werk helpen van mensen. Dat is nogal duidelijk met betrekking tot de leeftijdsgroep tot 30 jaar. We hebben zelf ook nogal wat aanduidingen dat de actieve, snelle aanpak met name bij die groep een gunstig effect had op het vinden van werk. Volgens de RVA-gegevens is er ook een gunstig effect merkbaar bij de mensen tussen 30 en 40 jaar en tussen 40 en 50 jaar. Ik vind dat bijzonder aanmoedigend.

Op de vergadering maandagnamiddag bleek uit bijkomende documentatie van de collega's van de FOREM in Wallonië ook wel dat het hele verhaal sinds 2004 een enorme boom tot stand heeft gebracht van begeleiding, contactname, opleiding van werkzoekenden in Wallonië. Ik wil daar niet euforisch over doen, want we weten uit internationale ervaringen dat een dergelijke actieve benadering van werkzoekenden op zich niet zaligmakend is, het is geen mirakelformule. Bovendien moet zo'n beleid jarenlang worden volgehouden tot er een andere mentaliteit en cultuur zijn. Dan is het effect ten volle merkbaar, dat is niet het geval na enkele jaren. De droevige waarheid is dat men in dit land veel te lang gewacht heeft met zo'n beleid en dat, zeker in Wallonië en Brussel, gedurende 15, 20 jaar lang een veel te passief beleid werd

gevoerd – hier ook, maar in Vlaanderen hebben we vier jaar geleden het geweer al van schouder veranderd. Ik wil er dus niet euforisch over doen, maar in de vele statistieken die de RVA nu voor het overleg van maandag heeft gepubliceerd, zien we toch wel aanduidingen van een goed sociaal effect: mensen vinden werk.

Het volgende wat opvalt, brengt me bij uw vraag en mijn antwoord. We hebben een mooi overzicht gekregen van de activiteiten van de RVA: mensen oproepen en naar hun inspanningen informeren. Het rapport geeft een mooi overzicht van de inbreng van de gewesten. We zien met name een uitvoerige statistiek van het vragen naar de inspanning van de werkzoekenden, het opvolgen daarvan, en soms ook het dossier doorgeven aan de RVA en het sanctioneren als iemand te weinig inspanning doet.

De waarheid is dat het Vlaamse Gewest ver voorop loopt op de andere gewesten. 60 percent van de sancties – buiten het optreden van de RVA zelf – situeren zich in Vlaanderen. Wij zijn daar immers al veel langer mee bezig. We hanteren een bredere aanpak. We spreken de mensen sneller aan, wat leidt tot meer sancties. Dat betekent natuurlijk ook dat we veel meer begeleiding en ondersteuning doen. We hebben daarvoor niet gewacht op de RVA. Ik ben overgestapt van het federale naar het Vlaamse niveau. Dat was hier toen al in gang gezet. We hebben een beleid ontwikkeld dat ver vooruit loopt op de aanpak van de RVA. Ik verwijt niets aan de RVA, dat is een nationale instelling. De Vlaamse dynamiek blijkt overduidelijk uit het rapport.

Wat besluit ik daaruit? Voor de vijftigplussers ga ik niet wachten op de federale overheid en de RVA. De federale regering moet erover nadenken wat ze kan doen voor vijftigplussers. Dat houdt ons niet tegen om ons deel van de job beter te doen. Ik vind dat we een sluitende aanpak, op mensenmaat, tot stand kunnen brengen. We mogen niet vergeten dat deze mensen al jaren gewerkt hebben en vijftig of ouder zijn. Waarom zouden we wachten op de federale regering en de RVA? Als men daar een beslissing wil nemen, zal men ons wel uitnodigen voor overleg en dan zullen we dat wel houden. We kunnen zelf gerust een tandje bijsteken.

Ik neem me voor om dat met de sociale partners en de Vlaamse Regering te bespreken. Ik leg er de nadruk op: bespreken met de sociale partners. Ik vind dat we voor zo'n beleid een sociaal draagvlak moeten zoeken. De werkgevers moeten ook meer dan vandaag bereid zijn om vijftigplussers aan te werven. Vakorganisaties moeten mee volgen in zo'n beleid, ze moeten inspraak hebben. We moeten eerst nog geduldig sociaal overleg plegen. We kunnen dat in Vlaanderen doen.

Ik mag me niet begeven op het federale politieke forum, maar ik geloof niet in een bevlieging tijdens een

begrotingscontrole om deze kwestie aan te pakken. Plots en dringend activeren van vijftigplussers is onmogelijk. Daar kan men van vandaag op morgen geen euro mee besparen. Ik vind de begroting een slechte bron van inspiratie. Ik vind het ook een beetje naïef. Dit is een beleid van lange adem waarmee we mensen proberen te helpen, begeleiden en ondersteunen, en van onze kant ook inspanningen vragen. Dat levert binnen de maand geen besparingen op, dat is een naïef idee, en doet mijns inziens zelfs weinig ter zake.

Nu blijkt dat ons beleid menselijk en positief is geweest. Zonder euforisch te gaan doen, denk ik dat we ons deel kunnen uitbreiden naar vijftigplussers, maar dan op mensenmaat.

De heer Gino De Craemer: Mijnheer de minister, ik kan mij vinden in uw antwoord. Het was niet in Terzake, maar in De Zevende Dag dat men dit aanhaalde als oplossing voor het begrotingstekort in 2008. Het is inderdaad geen oplossing: de effecten worden toch pas het jaar daarop zichtbaar. Als men ons daarom verwijt een partij te zijn die niet voor een activeringsbeleid kiest, dan laat ik dat voor de rekening van die spreker.

Wij hebben andere soorten werkloosheidsproblemen dan Wallonië en Brussel. Er zijn niet alleen meer werklozen in de andere gewesten, het gaat daar ook meer over jongeren. Vlaanderen heeft behoefte aan een ander beleid dat is afgestemd op de eigen noden.

Wij zijn uiteraard voorstander van de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid en van de sociaaleconomische hefboomen. Onze fractie vraagt u en de hele Vlaamse Regering dan ook om de werkloosheidsproblematiek echt aan te pakken. Dat wil zeggen dat de sociaaleconomische hefboomen die nodig zijn voor een goed beleid, in Vlaamse handen moeten komen.

Mijnheer de minister, toen u in 2004 aan de legislatuur begon, zei u: "Ik kom naar de Vlaamse Regering om de arbeidsmarkt te regionaliseren." Ik hoop dat u de ingeslagen weg blijft volgen en dat u zult helpen om de arbeidsmarkt echt te regionaliseren. Dat is wat Vlaanderen nodig heeft om een eigen beleid te kunnen voeren. Het is positief dat u zegt dat we niet moeten wachten op de federale regering om acties te ondernemen.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik sluit me graag aan bij deze vraag. We kennen de problematiek, we hebben er in de commissie al verschillende keren over gedebatteerd. Het betrekken van de vijftigplussers is dé uitdaging voor de Vlaamse arbeidsmarkt. In Brussel en Wallonië speelt dat inderdaad minder. We hebben de hefboomen nu al deels in handen. Mijnheer de minister, ik ben blij dat u die hefboomen wilt verstevigen en verder uitbreiden naar de vijftigplussers.

Ik ben ook blij dat u onderstreept dat dat met de sociale partners moet gebeuren. Dit is immers een en-en-verhaal. Enerzijds gaat het om de vijftigplussers die geactiveerd moeten worden, maar anderzijds moeten ook de werkgevers aangemoedigd worden om vijftigplussers aan te werven. Dit is dan ook een duidelijke opdracht voor de Vlaamse sociale partners, die soms wat koudwatervrees hebben om een voldragen sociaal overleg op Vlaams niveau uit te bouwen.

Mijnheer de minister, de tewerkstellingspremie uit het Meerbanenplan is wat aarzelend van start gegaan, maar komt nu al wat meer op dreef. Ik hoor echter dat dat voor de werkgevers niet altijd zo'n eenvoudige procedure is. Zijn er ideeën om dat wat succesvoller te laten verlopen, bijvoorbeeld door een vereenvoudiging of een nieuwe publiciteitscampagne bij de werkgevers?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de minister, ik ben verheugd over uw antwoord. Er zijn inderdaad reeds heel wat inspanningen gedaan, in een eerste fase vooral rond jeugdwerkloosheid. Die inspanningen hebben al vruchten afgeworpen. Ik ben dan ook tevreden met uw intenties om de doelgroep van vijftigplussers extra te begeleiden en te motiveren.

Er zijn inderdaad vijftigplussers die heel graag willen participeren op de arbeidsmarkt, maar zij worden vandaag geconfronteerd met werkgevers die daar wat weigerachtig tegenover staan en die een impuls moeten krijgen, via begeleiding en overleg, om die mensen een kans te geven. Elke arbeidskracht die we bij winnen, is immers een deel van de oplossing voor de vergrijzingsproblematiek.

Minister Frank Vandenbroucke: Wat u zegt, klopt, mevrouw Van der Borght. Dat is ook wat mij inspireert.

Mijnheer Van den Heuvel, er moet inderdaad ook langs de kant van de werkgevers meer dynamiek komen. Die dynamiek blijkt er nog onvoldoende te zijn, als je kijkt naar de resultaten van de tewerkstellingspremie voor vijftigplussers. Die premie kent niet het grote succes, en ik vind dat jammer. Onlangs hebben we een kleine versoepeling doorgevoerd, zowel administratief als inhoudelijk. Op die manier kan zo'n dossier wat gemakkelijker goedgekeurd worden. Dat zal echter niet meteen het grote verschil maken.

Ik heb verder nog ideeën, maar ik ga ze hier nog niet uit de doeken doen. Ik wil er eerst nog overleg over plegen, en ik meen bovendien dat er een grondiger analyse moet gebeuren van wat de remmen zijn bij de aanwerving. Ik heb aan het pas opgerichte expertisecentrum Leef tijd & Werk, dat we in het departement

Werk tot stand hebben gebracht, gevraagd om een volledige analyse te maken van wat nu precies de remmen zijn bij aanwervingen.

Onze tewerkstellingspremie is weliswaar krachtig. Ze kan oplopen tot 12.000 euro, maar dat weegt blijkbaar niet op tegen een aantal remmen. We moeten dat in kaart brengen en daar sociaal overleg over plegen.

Ondanks een versoepeling die we nu pas hebben doorgevoerd, stelt de tewerkstellingspremie een aantal eisen aan het type contracten. Het gaat dan om een soort duurzaamheid van de tewerkstelling. De vraag is of dat allemaal goed in elkaar zit. We moeten daarover nadenken. Ik vind het nu nog wat te vroeg. Ik heb aan het expertisecentrum Leeftijd & Werk gevraagd om tegen eind maart een omvattend beeld te schetsen van wat de tewerkstelling afremt van mensen die ouder zijn dan 50 jaar en werk zoeken. Ik zal dat voorleggen aan de sociale partners en aan de Vlaamse Regering. Er is echter nog heel wat werk aan de winkel.

De heer Gino De Craemer: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik ben benieuwd naar de nieuwe ideeën die u in de commissie zult voorleggen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandebroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het gebrek aan lichaamsbeweging bij kleuters

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, professor Cardon van de Universiteit van Gent heeft in samenwerking met EHSAL een studie gepubliceerd. Wat internationaal geweten was, bleek daaruit ook voor België, met name dat kleuters te weinig bewegen.

In de ons omringende landen heerst een andere situatie. Daar zitten de kleuters niet op school maar thuis, en dus voor de televisie. Nu blijkt echter dat ook onze kleuters te veel stil zitten. Ongeveer 8 percent beweegt per dag een uur intensief. Ongeveer 25 percent heeft twee uur per dag normale beweging. Dat is veel te weinig.

Ik verwijt de kleuterleiders of -leidsters niets. Zij leveren puik werk. Er wordt kleuterturnen georganiseerd, maar dat gebeurt buiten de klas. Bovendien zouden de speelplaatsen niet echt uitnodigen tot beweging. Er is de aanbeveling om afzonderlijke speeltijden te organiseren

voor de kleuters en voor de kinderen uit de lagere school. Verder wordt ook vastgesteld dat de speeltuigen op de kleuterspeelplaats bijna allemaal zijn verdwenen door de te strenge veiligheidsnormen.

Kunnen we, nu DBFM toch bezig is met een inhaalbeweging inzake schoolgebouwen, via de Vlaamse Bouwmeester of het Vlaams Architectuurinstituut geen zwaarder accent leggen op het concept speelplaats? Op welke manier wordt de speelplaats best ingericht?

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover het bericht in De Standaard van vandaag waarin staat dat het gebrek aan beweging van de kleuters de prijs is die Vlaanderen betaalt voor zijn vroege inscholing?

Mijnheer de minister, dit onderzoek is nog niet afgesloten. Het is een situatie die is opgenomen in een winterperiode. Blijkbaar zouden kinderen actiever zijn in een ander seizoen. Men is nog bezig om die cijfers te verzamelen.

Mijnheer de minister, ziet u mogelijkheden om de kleuters meer te laten bewegen? Hoe zou dat best gebeuren?

De voorzitter: Minister Vandebroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandebroucke: Mevrouw de voorzitter, vandaag komt er wel een heel brede waaier aan onderwerpen aan bod. Ik ben blij dat we eindigen met de kleuters. Ze liggen me nauw aan het hart. Dat geldt ook voor het bewegen. Beweging is inderdaad erg belangrijk. We kunnen lang discussiëren over de vraag of het onderzoek de waarheid brengt. Een groep van 218 kleuters, dat komt overeen met 0,09 percent van al onze kleuters. Ieder van ons weet echter wel dat kinderen en kleuters enorm verleid worden om voor de tv te zitten en misschien minder bewegen dan goed is.

Ik durf op de vraag van De Standaard niet antwoorden. We zouden eerst een grondig onderzoek moeten doen bij dezelfde soorten kinderen, in dezelfde omgeving, bij dezelfde sociale klasse, in hetzelfde seizoen. We zouden moeten nagaan of kleuters bij ons nu meer of minder bewegen. Onze kleuters zitten meer op school dan die van andere landen. Ik durf daar nu niet op ingaan.

We moeten gebruik maken van het feit dat onze kleuters, gelukkig, op grote schaal naar kleuterscholen gaan om te zorgen dat ze meer bewegen. We doen dat om te beginnen binnen het onderwijssysteem. Ik wil dat toch nog even beklemtonen. Veel mensen weten dat niet. Mijn voorgangster, voorzitter Vanderpoorten, heeft trouwens gezorgd voor aanvullende lestijden voor bewegingsopvoeding. In tegenstelling tot wat in het lager onderwijs gebeurt, worden aanvullende lestijden voor bewegingsopvoeding daar ook effectief voor

gebruikt. In het lager onderwijs is dat iets minder duidelijk. Weliswaar kan het om een kleuteronderwijzeres of iemand die gespecialiseerd is in lichamelijke opvoeding gaan. De school vult die opdracht in zoals ze dat zelf wilt. We houden ze niet bij het handje.

Mijn voorgangster heeft er voor gezorgd dat er, stapsgewijs, twee aanvullende lestijden bewegingsopvoeding per 24 lestijden volgens de schalen worden gegeven. Dat betekent dat er per kleuteronderwijzeres aanvullend twee lestijden bewegingsopvoeding zijn. Die dienen ook voor bewegingsopvoeding. Dat is toch wel belangrijk. Dat is ook vrij nieuw, hoewel niet zo nieuw dat het geen invloed zou hebben. Natuurlijk zorgen de scholen zelf voor de invulling.

Wat we nu proberen, is het gezondheidsbeleid, en dus ook het bewegen en het bezig zijn met het eigen lichaam, te verbreden. We willen het ook buiten wat we strikt lichamelijke opvoeding of bewegingsopvoeding noemen, aan bod laten komen. We hebben aan de scholen gevraagd om vanaf dit schooljaar een integraal gezondheidsbeleid te voeren. We vragen dat ook aan de kleuterscholen. De ontwikkelingsdoelen vormen de lat waar men niet onder mag. Die zijn niet zo nieuw. De ontwikkelingsdoelen voor de lichamelijke ontwikkeling van kleuters in de kleuterklas dateren van 1 september 1998.

Sinds 1 september van dit schooljaar zeggen we dat een kleuterschool ook een gezondheidsbeleid moet ontwikkelen. Ze mogen zelf instaan voor de invulling. Dat houdt onder meer in dat beter dan vroeger wordt gekeken naar de gezondheidstoestand van de kinderen, naar de activiteit, naar de beweeglijkheid, naar de mobiliteit. Vanuit dat vertrekpunt wordt op een integrale manier een verbetering betracht.

We moeten ook bijkomende prikkels geven. Ik ondersteun met heel veel enthousiasme het project 'Bewegingstussendoortjes op school', dat gisteren aan de pers werd voorgesteld. Het is een mooi initiatief van het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie, de Stichting Vlaamse Schoolsport, Still Movin en een aantal pedagogische adviseurs van het vakgebied lichamelijke opvoeding. De nadruk wordt gelegd op korte, leuke vormen van beweging buiten de eigenlijke lessen lichamelijke opvoeding.

Voor zover ze het nog niet doen, moeten we scholen aanmoedigen om in te schatten wat de situatie van, in dit geval, kleuters is, wat eventueel de tekorten in beweging, in fysieke ontwikkeling zijn. Scholen moeten ook aandacht hebben voor een gebrek aan beweging, wat er thuis of buiten de schooluren gebeurt. Kleuters moeten vooral leren hun lichaam te ontdekken en er plezier in hebben te bewegen. Daar gaat het op die leeftijd om.

Ik hoop dat we dankzij dit beleid een enorme troef in handen hebben inzake de gezondheid in Vlaanderen.

De heer Dirk De Cock: Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord. Ik had in feite een dergelijk antwoord verwacht. Het blijft evenwel zo dat onze kleuters buiten de school weinig mogelijkheden tot beweging hebben. Er is wat kleuterzwebben en kleuterturnen. Ik heb me echter laten vertellen dat daarvoor wachtlijsten bestaan. Daarnaast is er bijna niets.

Op stedenbouwkundig vlak kunnen een aantal incentives worden gegeven. Uit een studie blijkt dat pleinen, straten en voetpaden best in donkere en lichte plaveien worden aangelegd. De kleurverschillen zouden kleuters van nature tot huppelen aanzetten. Dat zou ook op speelplaatsen kunnen worden geïnstitutionaliseerd.

De DBFM-formule (Design, build, finance, maintain-formule) biedt ons de mogelijkheid een incentive te geven. We moeten tonen dat we dit belangrijk vinden. Ik ben in elk geval zeer tevreden met het antwoord van de minister.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mevrouw de voorzitter, mijn vraag sluit in feite aan bij de laatste opmerking van de heer De Cock. We moeten in voldoende speelruimte voorzien. De vele nieuwbouw- en renovatieprojecten vormen op dit vlak een opportuniteit. Ik zou de discussie tevens wat willen opentrekken. Het gaat hier niet enkel om kleuters, maar ook om kinderen in het lager onderwijs.

Sommige scholen bevinden zich in een bevoorrechte positie omdat ze over veel ruimte beschikken. Andere scholen beschikken, vanwege hun ligging, slechts over een beperkte ruimte. Het is echter mogelijk met een beperkte ruimte creatief om te gaan. Mijns inziens zullen veel ouderraden in Vlaanderen met plezier aan dergelijke projecten meewerken. Op die manier kunnen we een stimulerende rol spelen.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mevrouw de voorzitter, de cijfers die zijn bekendgemaakt, lijken me eigenlijk niet zo verrassend. Het lijkt me echter een goede zaak ons hier nu en dan eens over te bezinnen.

We mogen ons overigens niet enkel op het schoolgebeuren focussen. De opvoeding van kleuters omvat meer dan de uren die ze op school doorbrengen.

Lichamelijke opvoeding is een van de vijf ontwikkelingsdomeinen in het basisonderwijs. Ik heb echter de indruk dat lichamelijke opvoeding nog steeds enigszins stiefmoederlijk wordt behandeld. Ik ben het eens met de stelling van de minister dat bewegen niet enkel tijdens de uren lichamelijke opvoeding moet gebeuren.

Leerkrachten in de eerste graad zullen vaak ervaren dat ze de kinderen nu en dan best eens laten bewegen. Indien de aandacht slabakt, kunnen ze de leerlingen best even laten opstaan en gedurende vijf tot tien minuten laten bewegen. Dit breekt het ritme.

Wat andere stimuli, zoals kleutersportdagen en dergelijke, betreft, kijk ik ook naar het beleidsdomein Welzijn en naar het beleid inzake kinderopvang. We mogen echter de ouderlijke verantwoordelijkheid niet uit het oog verliezen. Het is me gisteren eens te meer opgevallen hoe gemakkelijk ouders het vinden dat hun kinderen veel voor de televisie of voor de computer zitten. Het gaat hier niet enkel om de scholen. Heel de samenleving moet haar verantwoordelijkheid dragen.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mevrouw de voorzitter, uit de cijfers blijkt dat België inzake lichaamsbeweging achterophinkt. Dat geldt voor onze volwassenen, maar zeker ook voor onze kinderen. Eigenlijk zou een kind elke dag een uur moeten sporten. Uit de cijfers blijkt dat twee derde van de kinderen dit niet doet.

Ik zou hier specifiek aandacht willen vragen voor kinderen die aan obesitas lijden. Het gaat me niet enkel om de ernstige ziektes die het gevolg van overgewicht kunnen zijn. Ik denk ook aan de persoonlijkheidsontwikkeling van deze kinderen. Kinderen die met obesitas kampen, krijgen vaak depressies. Hoewel het belangrijk is dat we aan alle kinderen denken, vraag ik hier specifieke aandacht voor deze doelgroep, ook als we over de lichaamsbeweging van kleuters spreken.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik neem akte van de verschillende punten die de vorige sprekers naar voren hebben gebracht.

De heer De Cock heeft een aantal creatieve opmerkingen over de ruimtelijke ordening in het algemeen en over de scholenbouw in het bijzonder gemaakt. Hoewel die opmerkingen op zich correct zijn, lijkt het me moeilijk al te sturend op te treden. De nood aan nieuwe scholen is groot. We moeten voorzichtig omgaan met de vraag welke scholen precies moeten worden gebouwd.

Ik hoop dat de vernieuwing in scholenbouw in de komende jaren de aanleiding zal zijn om veel eenvoudige en creatieve ingrepen te doen waardoor kinderen inderdaad gaan huppelen van de ene steen op de andere.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter: Dames en heren, aan het begin van de zitting heeft de heer Daems, fractievoorzitter van Groen!, bij motie van orde het woord gevraagd om toch over te gaan tot een debat over de smogproblematiek. Daarover waren twee actuele vragen ingediend.

Omdat er twee interpellatieverzoeken zijn die gehandhaafd blijven, konden volgens het Reglement de actuele vragen niet worden geagendeerd. Het Uitgebreid Bureau kon op maandag beslissen tot een actualiteitsdebat, maar deze vraag was niet gesteld. De plenaire vergadering moet nu oordelen of er alsnog zal worden overgegaan tot een debat. Mijnheer Daems, u mag de spoedbehandeling motiveren, maar het niet hebben over de inhoud.

Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de voorzitter, ik begrijp dat bij motie van orde de agenda kan worden gewijzigd bijvoorbeeld op basis van een voorstel van resolutie, maar toch niet op basis van een actuele vraag.

De voorzitter: Daar zal de plenaire vergadering over oordelen.

Mevrouw Marijke Dillen: Ondertussen voeren we wel een debat.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de voorzitter, het parlement is slachtoffer van zijn eigen spelregeltjes. De voorbije dagen is heel duidelijk geworden dat de smogproblematiek heel wat mensen beroert. Villa Politica opende zijn website deze middag met: "Vlaams Parlement buigt zich over de smogproblematiek".

Ik vind het een beetje straf dat we als gevolg van procedurezaken niet kunnen overgaan tot het debat. Ik kan dat alleen maar betreuren. Ik las net op Belga dat de concentratie aan fijn stof niet daalt zoals verwacht. Minister Crevits zou twee uur geleden hebben aangekondigd dat ze 1 miljoen euro wil vrijmaken voor premies voor het installeren van roetfilters in de oudste dieselwagens. De minister erkent eindelijk het probleem, maar met alle respect: 1 miljoen euro is lang niet voldoende. De Nederlanders hadden vorig jaar 20 miljoen euro vrijgemaakt en hebben dat tijdens de begrotingscontrole opgetrokken tot 40 miljoen euro.

Ik had vandaag graag het debat met de minister gevoerd in plaats van dat via de radio te vernemen. *(Applaus bij Groen!)*

De voorzitter: Mijnheer Daems, niets heeft u tegengehouden om te vragen een actualiteitsdebat te voeren. Als u dat had gedaan, dan had ik vanmiddag het Uitgebreid Bureau daarover laten beraadslagen. Dat gebeurt wel meer. *(Opmerking van de heer Jos Stassen)*

Mijnheer Stassen, dat gaat niet. Er zijn regels, en we houden er ons in de mate van het mogelijke aan.

De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert: Mevrouw de voorzitter, over dit onderwerp zijn twee interpellaties en drie vragen ingediend. Vanmiddag hebben we besloten om die zaken volgende week te agenderen op de bijeenkomst van de commissie voor Leefmilieu – als het Uitgebreid Bureau daar tenminste zijn goedkeuring aan hecht, want over de interpellaties hebben we niets te zeggen. Volgende maandag zullen we voorstellen om dit onderwerp samen met de commissie voor Openbare Werken te behandelen.

De voorzitter: Het Uitgebreid Bureau zal dit volgende maandag sowieso behandelen.

De heer Ludo Sannen: Het probleem was wel erg actueel. Ik weet wel dat we een reglement hebben, maar hier dreigen we het slachtoffer van formalisme te worden. *(Rumoer)*

Ik betreur dat we vandaag niet kunnen debatteren over dit uiterst actuele onderwerp. We hadden over dit onderwerp een vraag ingediend, maar ze is niet geagendeerd. Ik vind dat het Bureau eens goed moet nadenken over het vasthouden aan een formalisme dat het onmogelijk maakt om over zeer actuele thema's te beraadslagen.

De voorzitter: U kunt daartoe het initiatief nemen.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Als de vraag afgelopen maandag aan het Bureau was voorgelegd, dan zou dat wellicht geen problemen hebben opgeleverd. Men kon dat trouwens nog tot deze middag doen.

Hier laten uitschijnen dat het debat niet mag worden gevoerd, is niet juist. Het voorstel van de heer Lachaert is goed.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik sluit me daar graag bij aan. Afgelopen maandag is er op het Uitgebreid Bureau met geen woord over de zaak gerept, hoewel er toen meer fijn stof in de lucht zat dan vandaag. Dit is een belangrijke zaak. Daarom zeg ik dat het beter is een fijn debat over fijn stof in de commissie te voeren dan een geïm-

proviseerd debat in de plenaire vergadering. *(Applaus bij Open Vld, CD&V, de N-VA en het Vlaams Belang)*

De voorzitter: We zullen dat maandag bespreken.

Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

Wij stemmen bij zitten en opstaan over het voorstel tot aanvulling van de agenda.

De volksvertegenwoordigers die het voorstel wensen aan te nemen, wordt verzocht op te staan.

De tegenproef.

– *Het voorstel tot aanvulling van de agenda wordt bij zitten en opstaan niet aangenomen.*

Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Tom Dehaene en de dames Cathy Berx, Veerle Heeren, Dominique Guns, Else De Wachter en Michèle Hostekint houdende wijziging van artikel 85 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode wat het voorkoopprecht betreft – 1261 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking is geopend.

De heer Roegiers, verslaggever, heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode voert op bepaalde woningen en percelen een recht van voorkoop in. De begunstigen van het recht van voorkoop zijn de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (VMSW), de sociale huisvestingsmaatschappijen in hun werkgebied, de gemeenten en de OCMW's.

De indieners van dit decreet stellen voor om een aantal panden niet langer onder het voorkoopprecht te laten vallen. In concreto gaat het over woongelegenheden in gebouwen met verscheidene woongelegenheden waarbij de verkoop mede-eigendom over gemeenschappelijke delen doet ontstaan, over afzonderlijke garages en over aparte loten in een goedgekeurde verkaveling. Ook de aankoop van een eerste woning of bouwgrond door één of meer natuurlijke personen zou niet langer worden getroffen door het voorkoopprecht.

Dit voorstel van decreet is op 17 januari 2008 in de commissie behandeld, en werd unaniem goedgekeurd.

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Ons standpunt in verband met het voorkeurecht is niet algemeen gekend. Wij zijn er eerder tegen geweest, zeker geen grote voorstander maar slechts een koele minnaar. Er waren verschillende redenen voor. Enerzijds vertraagt het onnodig de aankoop en de economie. Bovendien heeft de koper geen enkele rechtszekerheid dat de verkoop kan doorgaan zolang de sociale huisvestingmaatschappij niet heeft meegedeeld of zij haar voorkeurecht zal laten gelden.

In de praktijk blijkt dat de sociale huisvestingmaatschappijen de termijn laten verlopen als ze hun voorkeurecht niet wensen uit te oefenen, en geen enkel antwoord meedelen. De koper kon op dat ogenblik niet op zoek gaan naar een nieuwe woning als er op dat ogenblik een ander goedkoop pand ter beschikking kwam, want hij was gebonden door de termijn die lopende was. Om die reden zijn we er altijd een tegenstander van geweest.

We zetten nu weer een stap in de goede richting, zoals de heer Roegiers het stelde, voor de mensen die voor de eerste keer een perceel grond of een woning kopen. Meestal betreft het mensen met een niet zo hoog inkomen die de goedkopere woningen of percelen kopen. Ze weten nu voor eens en altijd dat zij deze goedkopere woningen of percelen ook daadwerkelijk kunnen kopen. De reden waarom wij voorstander zijn van de koop van woningen, is dat het een garantie is voor de toekomst, en meer bepaald zorgt het voor een beter pensioen.

Een ander punt is dat de gemeente meer en meer een coördinerende rol zou kunnen spelen in de sector van de sociale huisvesting. Vandaar dat in het decreet staat dat als het over een gemeente gaat die over meer dan 10 procent sociale huisvesting beschikt, de verschillende sociale actoren die in de sociale huisvesting voorzien, geen voorkeurecht meer kunnen laten gelden tenzij ze een positief advies krijgen van de gemeente. Ik denk dat mevrouw Heeren het amendement nog zal toelichten.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Ik wil de debatten in de commissie niet meer overdoen. De heer Roegiers heeft op een beknopte maar exacte manier weergegeven hoe het eraan toe is gegaan. Wij zijn eveneens, mevrouw Guns, koele minnaars van het principe van het voorkeurecht. We vonden dat hier aan dat principe voldoende correcties zijn aangebracht om het voorstel van decreet van de heer Dehaene en de zijnen mee te verdedigen.

Ik heb begrepen dat uw meerderheid vandaag een amendement indient om het voorkeurecht uit te breiden tot

het werkgebied van Vlabinvest. Ook daar zijn we geen tegenstander van omdat we als Vlamingen in die moeilijke regio een belangrijke sociale taak te vervullen hebben. We zullen de parlementaire oppositiemiddelen waarover we beschikken, namelijk het filibusteren, niet gebruiken en er geen misbruik van maken. Omwille van het feit dat we uw initiatief hebben goedgekeurd, zullen we ook dit amendement met volle overtuiging mee goedkeuren. *(Applaus)*

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Er is al veel gezegd. Ik wil niet in herhaling vallen en zeggen wat we met dit initiatief willen bereiken, namelijk het voorkeurecht terugbrengen tot wat als oorspronkelijk uitgangspunt naar voor werd geschoven. Dat uitgangspunt is maatwerk mogelijk maken voor buurten en gezinnen. Er is inderdaad gebleken dat zeer vele dossiers werden aangeboden.

De laatste zeven jaar zijn het er 96.000 geweest. Er is maar een paar honderd keer op ingegaan en er werden zeer vele panden aangeboden waar het voorkeurecht niet van toepassing zou moeten zijn. Met deze aanpassing willen we een instrument creëren. Dat instrument kan een meerwaarde betekenen om vooralsnog de interessante percelen en gebouwen voor het creëren van meer sociale woningen te reserveren, en de huisvestingmaatschappijen maar ook de lokale besturen de mogelijkheid te bieden om deze alsnog te verwerven.

Het is dus een belangrijke bijsturing. We willen u een amendement voorleggen over het voorkeurecht van Vlabinvest. Dat voorkeurecht was mee opgenomen in de bijkomende regeerverklaring van 18 mei 2005, samen met een verhoging van de middelen voor Vlabinvest en de uitbreiding van het werkingsgebied. Het voorkeurecht is door omstandigheden nog niet in uitvoering geraakt. Wij willen van dit voorstel gebruik maken om via dit amendement het voorkeurecht ook te geven aan Vlabinvest, waardoor het dit rechtstreeks zonder derden kan uitoefenen.

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, in tegenstelling tot Open Vld en het Vlaams Belang zijn we als Groen! vurige minnaars van het voorkeurecht. Ik denk dat dit een goed instrument is en een van de weinige instrumenten is die men heeft om een echt gronden- en pandenbeleid te voeren, zeker in de sociale huisvestingssector. Het is een heel belangrijk instrument om een goed sociaal woonbeleid te voeren.

Men wil dit nu versoepelen. Naast een aantal technische zaken, geeft men een vetorecht aan de gemeenten

op voorwaarde dat ze een bepaald aandeel sociale woningen hebben. Als een privé koper in concurrentie komt met een sociale huisvestingsmaatschappij en als het gaat om de eerste en enige woning, dan vervalt het voorkooprecht. Er zijn een aantal argumenten waar we kunnen inkomen, maar ik vind dat men iets te weinig heeft stilgestaan bij de mogelijke misbruiken en de mogelijke effecten op het terrein.

Ik had voorgesteld om de sociale huisvestingsmaatschappijen eens te horen om hun standpunt tegenover de nieuwe bepalingen te vernemen. Zo zouden we een gefundeerd advies hebben over de mogelijke implicaties. De commissie is er niet op ingegaan. Vandaar dat wij ons zullen onthouden. Ik kan u verzekeren dat we van zeer nabij zullen volgen hoe dit zal verlopen.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Ik hoor een aantal sprekers zeggen dat ze koele minnaars zijn van het voorkooprecht. Ik wil namens mijn fractie zeggen dat wij er wel degelijk de meerwaarde van inzien. Dit voorstel van decreet is eigenlijk een pragmatische invulling van dit voorkooprecht. Het geeft de kans aan gemeenten om lokaal maatwerk te leveren. Deze aanpassing is voor ons belangrijk. Het is geen eerste stap naar een afschaffing, zoals ik bij sommigen tussen de regels meende te horen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet. (*Zie Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1261/1*).

Voor artikel 2 wordt het door de commissie gecorrigeerde artikel als basis voor de bespreking genomen.

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

Er is een amendement tot toevoeging van een nieuw artikel 3. (*Zie Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1261/3*)

De stemming over het amendement wordt aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck, Carl Decaluwe en Dany Vandebossche, mevrouw Margriet Hermans en de heer Bart Caron houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2007 houdende de aanvulling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie met specifieke bepalingen over reclame en sponsoring, gericht op kinderen en jongeren
– 1457 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking is geopend.

De heer Vermeulen, verslaggever, heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, het is een decreet dat verwijst naar het decreet van 2 februari 2007 waarin inzake kinder-reclame twee belangrijke bepalingen stonden: de 5 minutenregel werd afgeschaft en de Vlaamse Regering moet in samenspraak met de particuliere omroepen, consumenten- en gezinsorganisaties en anderen, een code uitvaardigen die de reglementering van de reclame en de sponsoring gericht op kinderen, regelt.

Het decreet dat hier voorligt, bekrachtigt het besluit van de regering van 7 september 2007.

Wat de bespreking in commissie betreft, kan ik u melden dat vooral het argument naar boven werd gehaald dat het afschaffen van de regel voor kinder-reclame concurrentievervalsing tegengaat, want buitenlandse zenders vielen er niet onder. Het was wel essentieel dat er dan een code zou komen, zodat niet alle reclame op kinderen en jongeren kan worden losgelaten.

Groen! heeft zich andermaal verzet tegen het afschaffen van de 5 minutenregel, maar heeft zich wel uitgesproken voor de verstrenging van de code.

De Vlaamse Regulator voor de Media is absoluut gemandateerd om hier zeer streng, en met de steun van de commissie en dit decreet, op toe te zien.

In de commissie werd het voorstel van decreet unaniem aangenomen met negen stemmen. Het wordt dan ook aan deze plenaire vergadering voorgelegd.

De voorzitter: De heer Marginet, verslaggever, verwijst naar het schriftelijke verslag.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mevrouw de voorzitter, we hebben ons in het verleden altijd verzet tegen de afschaf-

ving van de zogenaamde 5 minutenregel, waardoor vijf minuten voor en na kinderprogramma's op de commerciële televisie geen reclame mag worden uitgezonden. We hebben het altijd betreurd dat deze meerderheid dat heeft afgeschaft, maar het zij zo.

Het is ook logisch dat, aangezien er nu een verbetering komt door de decretale onderbouwing van een deontologische code, die onderschreven wordt door de verschillende televisies in Vlaanderen, waardoor zij zich gaan houden aan een aantal regels inzake kinderreclame, we dit voorstel van decreet zullen goedkeuren. We willen wel blijven zeggen dat de afschaffing van de 5 minutenregel een foute beslissing was van deze meerderheid.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mevrouw de voorzitter, het is inderdaad niet de bedoeling om de discussie van vorig jaar te heropenen. Ik wil alleen nog benadrukken dat de code die nu wordt afgesproken, en die ook tot stand is gekomen in samenspraak met het veld, op alle categorieën van reclame slaat.

Vroeger gold inderdaad een beperking, maar deze regels kunnen nu getoetst worden door de Vlaamse Regulator voor de Media en alle vormen van reclame zijn hieraan onderhevig. Wij menen dat dit een verbetering is.

Ik deel voor een deel de bekommernissen van de heer Stassen over de bescherming van jongeren, maar dat wordt nu geregeld. Dit decreet komt tegemoet aan de bekommernissen zoals ze een jaar geleden werden geformuleerd.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet. (Zie *Parl. St.* Vl. Parl. 2007-08, nr. 1457/1).

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jan Peumans en Frans Peeters, mevrouw Vera Van der Borgh en de heren Flor Koninckx, Bart Caron en Mark Demesmaeker betreffende de erkenning van het georganiseerde carnaval in Vlaanderen als waardevolle en belangrijke cultuurvorm en meer bepaald als immaterieel cultureel erfgoed – 1442 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2

Bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de bespreking is geopend.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mevrouw de voorzitter, ik geef voor het verslag het woord aan de heer De Klerck, die specialist ter zake is.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mevrouw de voorzitter, collega's, als ik het woord 'carnaval' uitspreek, krijgen velen waarschijnlijk spontaan een glimlach op het gezicht. Het is in vele steden en gemeenten in Vlaanderen een volksfeest bij uitstek, waar lang naar uitgekeken wordt en waar vaak lang aan wordt gewerkt. Men moet maar denken aan de vele uren die carnavalsverenigingen steken in het opsmukken van hun prachtige praalwagens en het samenstellen van de kleurrijke kostuums.

Carnaval begon meer gestructureerd en georganiseerd te worden vanaf de tweede helft van de twintigste eeuw. Essentieel is dat het een onconventioneel, humoristisch, satirisch, rebels, chaotisch, democratisch, standenloos en uitbundig volksfeest is. Vaak wordt hierbij de draak gestoken met de politiek. Het is een levendige volksverleving, zelfs soms volksdevotie, weliswaar gebaseerd op tradities, maar door de tijd heen veranderd van vorm, functie en inhoud.

We kunnen dus gerust stellen dat carnaval deel uitmaakt van het immaterieel cultureel erfgoed van Vlaanderen. Hierbij kan zeker ook verwezen worden naar de kwetsieve UNESCO-conventie. De conventie wil het respect verzekeren voor het immateriaal cultureel erfgoed van de betrokken gemeenschappen, groepen en individuen. Het wil op lokaal, nationaal en internationaal niveau het bewustzijn verhogen van het belang van het immaterieel erfgoed voor de culturele identiteit en de bescherming van de culturele diversiteit en de menselijke creativiteit.

De indieners van dit voorstel van resolutie zijn de mening toegedaan dat de carnavalstraditie in Vlaanderen inderdaad tot het Vlaamse immateriële culturele erfgoed behoort, zoals gedefinieerd in en beschermd door

de UNESCO-conventie. Ze vragen dan ook dat de Vlaamse Regering dit zou erkennen.

Sinds 1976 bestaat er ook een overkoepelende organisatie van carnavalsverenigingen, de vzw Federatie Europese Narren van Vlaanderen, afgekort FEN-Vlaanderen, waarbij ongeveer 450 carnavalsverenigingen zijn aangesloten. De heer Peumans benadrukte in de commissie het belang van deze vereniging en specifiek van zijn voorzitter, bij de totstandkoming van dit voorstel van resolutie. Het zou tevens volgens de heer Peeters een positief signaal betekenen voor de vele vrijwilligers-carnavalisten. De indieners erkennen dat carnaval terecht een waardevol cultuurobject van de Vlaamse cultuurgemeenschap is en dat respect en bescherming van de overheid terecht zijn.

In de commissie werd dit aspect door mevrouw Van der Borgh t nogmaals onderstreept aan de hand van een aantal voorbeelden, geput uit de rijke carnavalstraditie van de stad Aalst. De heer Van Overmeire ging bij de bespreking onder andere dieper in op een aantal streekgebonden varianten.

België maakt via een alternerende Vlaamse en Franstalige vertegenwoordiging deel uit van het intergouvernementeel comité dat instaat voor de concrete uitwerking van en de accreditaties in het kader van de bovenvermelde UNESCO-conventie. Ten slotte vragen de heren Peumans, Peeters, Koninckx, Caron en Demesmaeker en mevrouw Van der Borgh t of de Vlaamse Regering kan nagaan of het opportuun is, in overleg met de Duitstalige en de Franse Gemeenschap, te onderzoeken of er samengestelde of gebundelde erkenningsdossiers en projecten in het kader van carnaval bij de UNESCO kunnen worden ingediend.

Als lokale schepen van carnaval en carnavalist in hart en nieren, ben ik persoonlijk ten zeerste te vinden voor dit voorstel van resolutie. Het voorstel van resolutie betreffende de erkenning van het georganiseerde carnaval in Vlaanderen als waardevolle en belangrijke cultuurvorm, en meer bepaald als immaterieel cultureel erfgoed, werd in de commissie eenparig aangenomen. (*Applaus*)

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mevrouw de voorzitter, collega's, het moeten niet altijd ernstige onderwerpen zijn. Een van de liedjes van niemand minder dan Eddy Wally luidt: 'In het heelal is het altijd carnaval.' De laatste weken hebben we op heel wat plaatsen gezien dat carnaval nog altijd in Vlaanderen maar ook in Wallonië en Duitstalig België leeft. De heer Van Overmeire heeft daar in de commissie een zeer deskundige uiteenzetting over gegeven.

Het wijst erop dat er veel over carnaval wordt verteld maar dat het niet altijd voor iedereen duidelijk is wat de

betekenis ervan is. De heer De Klerck heeft een zeer duidelijke uiteenzetting gegeven over wat er in de commissie Cultuur is besproken. Er wordt vaak gelachen met carnaval en sommigen doen er zelfs zeer denigrerend over. De heer Jef Langenaeken, die in zijn vrije tijd voorzitter is van FEN-Vlaanderen, is al 20 jaar aan het leuren om het carnaval erkend te krijgen als volkscultuur. Hij heeft daarvoor menig minister van Cultuur bezocht. Menig minister van Cultuur heeft gezegd dat ze zullen doen. Uiteindelijk heeft het parlement een initiatief genomen. Ik dank alle mede-indieners. Er was zelfs hevige concurrentie bij de parlementsleden om dit voorstel van resolutie te ondertekenen.

De heer De Klerck heeft heel duidelijk uitgelegd waarom we dit doen. Dit is gewoon een cultuurfenomeen. Het is een mix van laagdrempelige en sociaal diverse volkscultuur met een belangrijk participatief element van lokaal cultuurbeleid, van sociaal-cultureel verenigingswerk en van amateurkunsten. In de commissie werd duidelijk uitgelegd dat het mensen dicht bij elkaar brengt. We kunnen dus gerust stellen dat carnaval deel uitmaakt van het immaterieel cultureel erfgoed van Vlaanderen. Het is trouwens een uitvoering van een UNESCO-conventie die we in 2006 in dit parlement hebben goedgekeurd.

Ik vind het heel belangrijk dat we de Vlaamse Regering niet alleen vragen dit te erkennen als immaterieel cultureel erfgoed, maar ook na te gaan of het opportuun is om, in overleg met de Franse en Duitstalige Gemeenschap te onderzoeken of er samengestelde of gebundelde erkenningsdossiers en projecten in het kader van carnaval bij de UNESCO kunnen worden ingediend. Wat zeker tot de verbeelding spreekt, is het carnaval in Binche. Dat heeft op carnavalsdinsdag plaatsgevonden, zij het met heel slecht weer.

Ik wil iedereen bedanken voor het feit dat carnaval eindelijk wordt erkend als immaterieel cultureel erfgoed. (*Applaus*)

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh t heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh t: Mevrouw de voorzitter, geachte leden, ik sta in twijfel. Ofwel zeg ik hier één zin – ik ben van Oilsjt – en dat zegt dan genoeg. (*Applaus*)

Ofwel geef ik mijn uiteenzetting. Ik zal toch dat laatste doen, want ik vind dit toch te belangrijk.

Carnaval als volkscultureel gebeuren behoort inderdaad tot het immateriële erfgoed: denken we maar aan de vele stoeten, gebruiken en rituelen. De verdienste voor het onder de aandacht brengen van deze aspecten van het erfgoed berust inderdaad bij de UNESCO-

conventie voor immaterieel erfgoed van 2003. Door de erkenning van het carnaval van Binche als een van de meesterwerken van het immaterieel cultureel erfgoed van de mensheid, komt deze vorm van volkscultuur nog meer in beeld. Laten we het toegeven: te lang werden de traditionele en populaire volksevenementen beschouwd als een minderwaardige vorm van cultuur. Het immateriële erfgoed – de tradities, rituelen, gebruiken met geschiedenis – is belangrijk, omdat het over de roots gaat van iedereen. Het gaat over erfgoed waarmee mensen zich identificeren.

In dat kader is het dan ook belangrijk dat carnaval als immaterieel cultureel erfgoed wordt erkend. De erkenning, conform het voorstel van resolutie, is belangrijk en bovendien een signaal aan de UNESCO. Carnaval is een eeuwenoude traditie, die zich op vele plaatsen in de wereld manifesteert en met de tijd evolueerde qua vorm en inhoud. In Aalst trok een carnavalstoet voor het eerst door de straten in 1851. Veertien dagen geleden vierden we de tachtigste carnavalsstoet. Ook in de nabijgelegen steden bestaat een decennialange carnavalstraditie, net als in vele andere regio's in Vlaanderen.

Bovendien is het georganiseerde carnaval in Vlaanderen een breed gedragen, levend volksgebruik. Zo zijn er talrijke verenigingen en vrijwilligers in actief. Sinds 1976 bestaat er inderdaad ook een overkoepelende organisatie van carnavalsverenigingen, met name de vzw Federatie Europese Narren (FEN), waarnaar de heer Peumans heeft verwezen. Carnaval mogen we inderdaad beschouwen als een waardevol Vlaams cultureel volksfeest, dat naar mijn mening respect en bescherming verdient van de overheid. Jaarlijks vieren honderdduizenden Vlamingen carnaval. Aalst is bovendien de Vlaamse carnavalstad bij uitstek en Aalstenaars houden van hun carnaval. Ter illustratie: vorig jaar nog organiseerde Radio 2 onder zijn luisteraars een competitie tussen de Vlaamse provincies om een Vlaamse kandidaat voor te dragen voor het Achtste Wereldwonder. Toen bleek de Oost-Vlaamse finalist het carnaval van Aalst te zijn. Hoewel we het toen net niet haalden, was het toch duidelijk dat vele duizenden Vlamingen het carnaval als een prachtig Vlaams cultuurfenomeen beschouwen, dat best de nodige erkenning mag krijgen.

Als medeondertekenaar van het voorstel van resolutie wil ik dan ook de Vlaamse Regering vragen om nu echt werk te maken van de erkenning door de UNESCO van het carnaval als immaterieel cultureel werelderfgoed.

Deze erkenning is in de eerste plaats inderdaad van symbolisch belang, maar zou op termijn ook kunnen resulteren in subsidiëring. Binnen het nieuwe Erfgoeddecreet, dat komende is, kunnen steden en gemeenten immers via het afsluiten van erfgoedconvenants met de Vlaamse Gemeenschap, subsidies aanvragen voor carnaval. Uiteraard zal er aan een aantal kwalitatieve criteria dienen te worden voldaan.

Tot slot wil ik als medeondertekenaar de collega-initiatiefnemer, de heer Peumans, danken, alsook de andere collega's. Met deze resolutie komen we tegemoet aan FEN-Vlaanderen, die reeds jaren vragende partij is voor een erkenning van overheidswege van het carnaval als cultuurfenomeen, en dit vooral als een bevestiging van de cultuurwaarde, maar ook als een positief signaal aan de vele duizenden vrijwilligers carnavalisten. Ik dank u dan ook in hun naam voor uw steun. Alaf! (*Applaus bij Open Vld, CD&V en de N-VA*)

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Mevrouw de voorzitter, collega's, dit is de tweede keer dat ik vandaag op de tribune sta, en opnieuw voor een ernstig onderwerp. Onze fractie zal dit voorstel van resolutie goedkeuren, maar het heeft niet veel gescheeld. Wie de tekst van het voorstel van resolutie leest, zou de indruk kunnen krijgen dat carnaval pas in de tweede helft van de twintigste eeuw is ontstaan en via het Rijnland over Limburg naar Aalst is uitgewaaierd. Het idee, collega's, dat de Aalstenaars Limburgers en Duitsers nodig gehad zouden hebben om te weten wat carnaval is, is natuurlijk een complete aberratie!

Mevrouw Van der Borgh heeft het al gezegd, in Aalst hebben we zopas onze tachtigste carnavalsstoet gehad en daarvoor waren er al minstens 12 of 13 cavalcades. Het is een Europees, en gedeeltelijk een Vlaams, gebeuren. Het gaat terug op de middeleeuwen, tot de vroegste wortels van de Europese beschaving. Het is een typisch Europees fenomeen – gaat u dat maar na. Het is nergens anders bekend dan in beschavingen die Europees zijn of die gevormd zijn door Europeanen.

Collega's, carnaval is telkens weer de hoogmis van de vrije meningsuiting. Het is het moment waarop de gewone man voor een paar dagen met alles en iedereen kan lachen en waarbij de macht van de stad zelfs formeel wordt overgedragen aan de Prins Carnaval.

U kunt dat normaal vinden dat er een paar dagen zijn waarop de gewone man met alles kan lachen, met de kerk, met het koningshuis, met de nationale en de lokale politici, maar in andere beschavingen vindt men dat niet normaal. Ik verwijs naar de brief van de ambassadeur van Saoedi-Arabië van 2005, de brief van de Arabische Liga, waarin werd geprotesteerd tegen het feit dat een maquette van een moskee werd meegevoerd en er moslims werden uitgebeeld in de stoet. Men vroeg om maatregelen te nemen en om de schuldigen streng te straffen. Dit typeert toch een absoluut verschil in mentaliteit tussen onze beschaving en andere beschavingen.

Carnaval heeft ook een sociale functie en die werd hier onvoldoende onderstreept. Steden waar carnaval sterk leeft, zijn steden met een sterk verenigingsleven waar tientallen, honderden, duizenden mensen een heel jaar lang bezig zijn met hun carnavalvereniging en met de

wagen die ze door de stad willen voeren. Dit carnaval-gebeuren draagt bij aan de versterking van het sociaal weefsel, aan een gevoel van saamhorigheid, aan een zekere identiteit, en aan een fierheid op de stad en de eigen identiteit.

Collega's, ik wil nog een laatste opmerking maken en die is een beetje in tegenstrijd met wat de vorige sprekers gezegd hebben. Ik denk dat carnaval rebels is, dat carnaval anarchistisch is, dat carnaval chaotisch is. Het laatste wat de politiek moet doen, is proberen om carnaval te organiseren, vorm te geven of te sturen. De politiek moet zeker niet proberen om met de wortel van de subsidies de carnavalverenigingen in een bepaalde richting te duwen.

Deze formele erkenning is zeer flink maar de rol van de politiek moet hier stoppen. Laat carnaval aan de carnavalisten. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Tom Dehaene en de dames Cathy Berx, Veerle Heeren, Dominique Guns, Else De Wachter en Michèle Hostekint houdende wijziging van artikel 85 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode wat het voorkooprecht betreft – 1261 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de aangehouden stemming over amendement 1 van de heer Dehaene en de dames Hostekint, De Wachter en Berx, Heeren en Guns tot invoeging van een nieuw artikel 3.

Stemming nr. 1

Ziehier het resultaat:

101 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
101 leden hebben ja geantwoord.

Het amendement tot invoeging van een nieuw artikel 3 is aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

99 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
93 leden hebben ja geantwoord;
6 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het voorstel van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck, Carl Decaluwe en Dany Vandenbossche, mevrouw Margriet Hermans en de heer Bart Caron houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2007 houdende de aanvulling van de code voor reclame en sponsoring op radio en televisie met specifieke bepalingen over reclame en sponsoring, gericht op kinderen en jongeren – 1457 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
108 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het voorstel van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jan Peumans en Frans Peeters, mevrouw Vera Van der Borgh en de heren Flor Koninckx, Bart Caron en Mark Demesmaeker betreffende de erkenning van het georganiseerde carnaval in Vlaanderen als waardevolle en belangrijke cultuurvorm en meer bepaald als immaterieel cultureel erfgoed – 1442 (2007-2008) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie.

Stemming nr. 4

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
109 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het voorstel van resolutie aan. De resolutie zal aan de Vlaamse Regering worden overgezonden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

We komen opnieuw bijeen op woensdag 27 februari 2008 om 14 uur.

Geen bezwaar? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 17.40 uur.*

BIJLAGEN

Aanwezigheden

Aanwezig

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Carl Decaluwe, Dirk De Cock, Gino De Craemer, Tom Dehaene, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schaulvliege, Hans Schoofs, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Dany Vandebossche, Luc Van den Brande, Joris Vandebroucke, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille, Frans Wymeersch.

Afwezig met kennisgeving

Thieu Boutsen, Jaak Gabriels, Margriet Hermans, Bart Martens, Katleen Martens, Sabine Poleyn: gezondheidsredenen;

Miet Smet: buitenslands;

Herman Schueremans: ambtsverplichtingen;

Anissa Temsamani: familieverplichtingen.

Afwezig zonder kennisgeving

Johan Deckmyn, Johan Sauwens, Gerda Van Steenberge.

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr. 1:

JA-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle

Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Fientje Moerman, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Hans Schoofs, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille

Stemming nr. 2:

JA-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Sonja Claes, Frank Creyelman, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Fientje Moerman, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Hans Schoofs, Stefaan Sintobin, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille

ONTHOUDINGEN:

Rudi Daems, Vera Dua, Eloi Glorieux, Jos Stassen, Jef Tavernier, Mieke Vogels

Stemming nr. 3:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Hans Schoofs, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck,

Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille

Stemming nr. 4:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Hans Schoofs, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille
